Alexandru Amoq

Mângâind flacãra

vio © design creative view design © cvd

Mângâind flacăra

Alexandru Amoq

Editura – RoGrup

www.rogrup.net

“Unde trăiesc,
sunt mai multe sperietori
decât oameni…”

CHASEI (sec. XVIII)

Dragul meu prieten,

Aş vrea să încep prin a-ți mulțumi pentru cele 15 scrisori adresate mie şi inserate în ultima ta carte pe care ai intitulat-o << MÂNGÂIND FLACĂRA >>. Într-o anumită măsură, ai dreptate. Procesul de calomnie în care ne-a târât acel „ căprar de şcoală veche”, acea scursură umană ce are ca unică plăcere dorința de a face rău, ne-a apropiat, deschizându-ni-se porțile unei comunicări, probabil benefice, dacă ne-am gândi doar la schimbul de cărți şi comentariile asupra lor de care nu ne bucuram înainte de acest proces care va rămâne în analele localității noastre cu rezonanță slavonă. Trebuie să recunosc că ai dreptate: este o mare plăcere şi pentru mine de a-ți scrie. Eu, însă, nu-ți voi răspunde punctual temelor tale eseistice care, trebuie să accept, reprezintă o intensă provocare pentru spiritul meu un pic amorțit de bunăstarea burgheză în care mă complac de prea mulți ani. Nu vreau să spun că nivelul de trai al meu şi al familiei mele compuse din patru zmeoaice şi un prâslea ar fi deosebit de ridicat; dimpotrivă. În fiecare an iau bani de la bancă plătind o dobândă mare, dar mâncăm bine şi supraviețuim deasupra liniei de plutire. De aceea, un adevărat duhovnic (confesor) trebuie să fie întotdeauna, un călugăr. Dar nu orice fel de călugăr ci unul care a renunțat de bunăvoie la existența laică aventuroasă şi completă pentru a se supune unei vieți monahale austere, în mod permanent. Îmi place enorm părintele Rafael care se numea cândva Răzvan NOICA, fiul celebrului filosof Constantin NOICA. Dar constat, cu nemulțumire, că m-am luat cu vorba şi am deviat de la ideea dominantă a primei mele „epistole” către tine care se referea la cele două balustrade ale punții pe care păşim deasupra prăpastiei noastre existențiale.

Acestea sunt, cum bine ştii, smerenia şi spovedania.

Totul, dar absolut totul în lumea aceasta materială a omenirii actuale, este inutil fără aceste două jaloane.

Partea gravă este că mulți dintre noi - şi eu mă număr printre ei - uităm, adesea, să ținem cont de ele.

Ne considerăm atât de învățați, sau atât de inteligenți, sau atât de norocoşi încât nu ne poate ajunge nimeni la vârful nasului.

Şi ar putea fi atât de simplu. Măcar uneori am putea să ne amintim că reprezentăm doar nişte simple firicele de nisip sau, cum spunea un prieten filozof – amintindu-şi de poetul indian Rabindranath TAGORE – nişte picături de rouă ce sorb cu nesaț primele raze de soare pentru a se contopi cu eternitatea. Dar nu, noi nu gândim aşa. Noi ne complăcem în a rămâne doar nişte proprietari de obiecte perisabile de care ne ataşăm şi, mai grav, ne depozităm sufletele în sertarele lor. De fapt, nu „doar” ci „numai” această

calitate ne-o cultivăm de mici, prin bunăvoința actualei societăți revolute.

Atât de multe aş avea să-ți povestesc, dragul meu prieten încât mă tem c-am să devin haotic. Spre deosebire de tine, eu nu sunt scriitor însă nu trebuie să-ți mărturisesc că, uneori, spiritul Divinității, m-a vizitat. De aceea confesiune a mea din aceste pagini este de o sinceritate absolută.

„Ai văzut cum se uită
pasărea în colivie
la fluturii liberi?”

ISSA (1763- 1827)

O toamnă frumoasă în acelaşi etern spațiu mioritic, între vâlcele împădurite, la 4 km de Dunăre.

Spulberarea unui vis, cel suedez. O eclipsă a sufletului: dorința de a deveni monah… pe urmele lui Nicu STEINHARDT. M-a ținut şapte zile apoi s-a evaporat. Simt că sufletul meu se revarsă… Spre ce? Încă nu ştiu. Spre monahism nu mai este posibil. Cred că nu eram pregătit cu rigoarea din mănăstire. Oricum, mă aflu la răscruce. Ce este, de fapt, eternitatea? Poate că vom găsi câteva răspunsuri posibile în această carte neconvențională. Dar, poate că mult mai important va fi să nu ne fixăm asupra nici unui răspuns ci să căutăm permanent, fără să ajungem la țărm. Doar astfel trăim cu adevărat.

- Ce conțin aceste pagini ale unei scrieri indefinite?

- Câteva poezii HAIKU în locul titlurilor” secvențelor” ce alcătuiesc cele 15 capitole, câteva citate din << Jurnalul italian >> ce nu a mai fost scris, la capătul unei aventuri păguboase în plan financiar dar fundamentale pentru devenirea spirituală şi, până la urmă, literară, a autorului acestor rânduri, câteva considerații asupra inovațiilor unor mijloace sportive inedite născocite de cel ce vă reține atenția, pentru a schimba actuala paradigmă asupra vârstei a treia pentru că –fiecare dintre noi o simțim pe propria piele – nu există, cu adevărat, o etate pur fizică ci doar o stare de spirit… Am văzut „tineri” de 80 ani şi „bătrâni” la 20 de ani… Şi, în sfârşit, acest jurnal neconvențional este un imens strigăt de neputință pentru cel ce aşterne aceste rânduri, dintr-o cuşcă existențială ce se încăpățânează să rămână ferecată, poate pentru că Cel – de – Sus preferă să-şi încerce, îndelung, aleşii mesajelor sale, verificându-le răbdarea. Deşi aş fi dorit să mă avânt pe marile fluvii cu „ jucăria” proaspăt inventată – mergând pe apă – continui să viețuiesc vegetal şi monoton, aici, în acest spațiu, de altfel stimulant, în planul uceniciei spirituale.

Poate că avem momente, rareori, când ne întrebăm: ce rămâne, în viitor,după noi? Nu mă gândesc, acum, la oamenii obişnuiți care acumulează imense averi pentru a le lăsa urmaşilor. S-a verificat, în istorie, că

succesiunile patrimoniale au avut cea mai scurtă existență comparativ cu succesiunile religioase. Şi ce mai contează, acum, în această perioadă debusolată care este guvernată de un zeu dizolvant, MAMONA, poeții, cu gândurile lor atipice, cu viețile lor boeme, cu independența lor periculoasă?

Aşa că nu avem altă soluție decât a trăi în două universuri paralele: în primul, suntem nişte cetățeni obişnuiți ai comunității, deşi marginali şi bănuiți ca periculoşi, iar în cel de-al doilea univers, trăim, cu adevărat, ca nişte arbori de HEVEA BRASILIENSIS care-şi picură prea-plinul sevei, dezinteresat, benefic şi mereu de neînțeles pentru mulțimile din jurul nostru. Poate că de aceea a scrie este, uneori, necesar…

„Contemplarea lunii:
privind-o, se înnourează,
neprivind-o, se luminează”.

CHORA (1729-1781)

Sfinția Voastră,

De o bună bucată de vreme mă gândeam să vă scriu. Pare curios pentru că locuim foarte aproape şi ne întâlnim, în mod frecvent, fie la şcoala unde amândoi profesăm, fie în fața biserici sfinției voastre unde, din nefericire, eu intru atât de rar.

Dar nu putem dialoga în intervalele scurte de timp şi chiar dacă o facem, uneori, nu putem aprofunda marile frământări existențiale. Mai mult, deschiderea aceasta fecundă, în planul ideilor, bazată pe apropierea noastră, reflectă o prietenie dezinteresată care, probabil, se va prelungi prin intermediul corespondenței noastre, cândva, în viitor. De acea, m-am gândit, şi ați fost de acord, să inserăm, în cadrul acestui jurnal, dialogul nostru asupra câtorva teme ecleziastice care, de fapt, sunt etern umane.

Mai mult, noi doi, având experiența publicării în presa locală a unor articole incendiare care ne-au adus chemarea în judecată pentru calomnie din partea unui ierarh local laic, nu putem decât să ne continuăm scrierile, de data asta pe un plan ideatic mai înalt, pentru a ne marca prezența peste timp, aici, în acest spațiu nefericit. Formula este oarecum forțată pentru că toate arealele geografice sunt neutre. Ceea ce le individualizează este factorul uman care le poate îmbogăți sau, dimpotrivă, le poate scădea valoarea. De aceea primul nostru subiect de conversație s-ar putea referi la „CELE ŞAPTE PĂCATE”.

După această prea lungă introducere am să vă rog să-mi acordați libertatea ca, pe parcursul următoarelor mele scrisori, să nu mai fac referiri ample la anumite personaje negative de care ne lovim pentru că nu doresc să meargă cu noi, în eternitate.

„Mă aflu în căutarea propriei mele legende. Se spune că toate forțele

Universului îmi sar în ajutor”.

Paolo COELHO – celebrul scriitor brazilian, reflecta astfel, comițând primul dintre cele şapte păcate: orgoliul. Ar fi imposibil pentru orice scriitor şi pentru orice artist adevărat să nu dețină câteva fărâme de mândrie. O lume a oamenilor fără păcate este o lume alienată, bolnavă cronic sau fățarnică. Îmi amintesc acum, după mulți ani, că mama spunea: „eu nu am păcate”, comițând aproape un sacrilegiu. Era stăpânită profund de un orgoliu bolnăvicios.

Papa Grigore cel Mare, spre anul 600 (d. Chr.) a individualizat cele şapte păcate care au fost acceptate de către creştini fără modificări ulterioare.

Ele sunt următoarele: orgoliul, avariția, lăcomia, invidia, luxul, mânia şi lenea. Paradoxal, lenea apare pe ultimul loc pentru că este atât de des întâlnită în sinele celor mai mulți oameni. Hinduiştii consemnează doar şase păcate (câteva fiind aceleaşi ca la creştini), astfel: mândria, răutatea, lăcomia, mânia, pofta şi iluzia (maya). Care este păcatul dominant în noi-înşine? V-ați întrebat vreodată?

„Nu am nimic altceva
decât această linişte,
această răcoare!”

ISSA (1763-1827)

O primăvară frumoasă în acelaşi etern spațiu mioritic, între vâlcele împădurite, la 4 Km de Dunăre…

Am făcut un progres: m-am mutat, incredibil, în ”Grădina Maicii Domnului”. În urmă cu mai bine de două săptămâni eram disperat – desigur, în măsura în care poate fi disperat un yoghin. Ca urmare a unui lung proces asupra casei şi grădinii adiacente, între prietenul meu Bebe şi tatăl său, trebuia să vină o comisie de expertiză care să le împartă proprietatea. Nu avea sens să stau până în ultima clipă pentru a nu crea dificultăți suplimentare…

- De fapt, de ce vă povestesc eu, toate acestea, dragi prieteni ai clubului aventurilor mele?
- Probabil, pentru că simt că mă apropii de cel de-al patrulea ciclu al existenței mele terestre: mă pregătesc să devin un SANNYASIN european. Ce înseamnă acest apelativ?

„În străvechea Indie, societatea era împărțită în caste. Cea mai înaltă castă era cea a Brahman – ilor (casta VARNA).

Brahmanul, fie că era investit sau nu cu o funcție sacerdotală era considerat o persoană sacră. Toți brahmanii erau nişte învățați eruditi (pandite). Orice Brahman trebuia să treacă prin ashram-uri, cele patru trepte ierarhice, ce aveau să-l ducă spre spiritualizare. Ucenicia şi abstinența

reprezentau prima dintre aceste patru trepte, denumită BRAHMACHARYA.

A doua treaptă includea obligativitatea Brahmanului de a duce o viață de familie şi de a fi chiar tată. Această treaptă se numeşte GRIHASHYA.

Urma, apoi, a treia treaptă, mult mai grea decât primele două, în care Brahmanul trebuia să se retragă în pustnicie, de obicei în locuri împădurite. Această etapă se numeşte VANAPRASTHA.

În sfârşit, urma cea de a patra etapă, cea de cerşetor laic (drumeț, călător, pelerin) având titulatura de SANNYASA. Iată deci originea sacră a cerşetoriei…"

Aceste aserțiuni au fost culese de către Elise KRAFT şi tălmăcite de Alexandru DOBOŞ.

Şi acum se impun câteva întrebări abisale:

- de ce are nevoie, lumea de azi, de brahmani?
- ce este un brahman modern?
- trebuie să fie el doar indian sau ar putea să aparțină, prin naştere, şi Europei (desigur, nu şi prin spirit!)?
- este el născut pentru această misiune sau urmează o şcoală specială şi, după absolvire, devine predicator precum leiții sau preoții ortodocşi sau catolici?
- de ce avem nevoie de şcoli de filozofie sau de religie?
- de ce l-am acceptat pe Confucius ca zeu tutelar al Europei când sângele nostru încă clocoteşte de ardoarea migratorilor?
- de ce reproducem o societate bolnăvicioasă, hipertehnicizate care, în curând, va funcționa singură, ca un ceasornic electronic bine reglat?

Simple întrebări retorice şi inutile…

Dar mai există câțiva, care…

„O volbură
de vânt:
flamura!"

SHIKI (1866-1902)

Dragul meu prieten,

M-ai putea lămuri ce înseamnă o sinceritate absolută?

Pentru că pe măsură ce mă gândesc mai profund, observ că toate cuvintele exprimă doar noțiuni relative. Sinceritatea mea ar putea fi (şi chiar este) absolută doar într-un moment limitat (cum ar fi descărcarea sufletului meu pe aceste pagini albe), în rest, aş fi considerat nebun dacă nu aş purta o mască de convenționalism, de formalism, de un tradiționalism de suprafață. Pentru că toate societățile de până acum nu au tolerat, sub nici o formă, sinceritatea spovedaniei. Un mare scriitor[1] din secolul trecut (secol ce a

[1] Panait Istrati

aparținut, în exclusivitate, diavolului) a scris o carte cu titlul „SPOVEDANIA UNUI ÎNVINS” demascând societatea sovietică staliniane pe care tocmai o vizitase. Partea ciudată şi, în acelaşi timp gravă, nu a fost că protestele au venit doar de la înalții ierarhi de la Moscova (era normal şi explicabil) ci, mai ales, din partea foştilor protectori francezi ai scriitorului nostru precum Romain ROLAND. Dar nu au fost numai simple proteste ci o campanie sistematică de minimalizare a scrierilor sale anterioare pe care aceiaşi scriitori – protectori le încurajaseră cu frenezie înainte de călătoria fatală în patria „viitorului luminos al omenirii”. Aşa au început, întotdeauna, toate inchizițile: prin anihilarea gândului liber al omului. Au continuat, apoi, prin denigrarea scrierilor sau creațiilor intelectuale ale acelor indivizi periculos de sinceri, sfârşind prin dematerializarea lor sub diverse forme, în funcție de secol… Fie prin intermediul rugului în Occidentul european, fie prin gazare în centrul nazist al Europei, fie printr-un cartuş în ceafă sau o internare siberiană. Dar niciunde, niciodată, nici o putere politică nu a suportat în vreun fel, sinceritatea absolută a unui individ izolat. Cei care au îndrăznit să-şi exprime gândurile, în mod liber, a trebuit mai întâi, să-şi caute protectori puternici pentru a nu fi anihilați în faşă (după cum se spune). De acea, părinții Bisericii, în înțelepciunea lor predictibilă, au instituit taina spovedaniei. Aceasta este atât de importantă încât, fără a avea conştiința necesității ei, nu ar trebui să ne autointitulăm oameni în accepțiunea de copii ai lui Dumnezeu. Fără spovedanie (şi mai ales fără auto-spovedanie) am fi doar nişte simpli roboți ce execută comenzile altor roboți, am fi o societate a furnicilor devoratoare. Ceea ce este îngrijorător este, de peste două secole, că ni se induce ideea de ființă socială exclusivă, tăindu-ni-se, în acelaşi timp, canalul individual de comunicare cu Dumnezeu. Ei bine, acest drum se va sfârşi într-o fundătură care va însemna dispariția omului. Eu nu pot accepta această cale şi ştiu că şi tu îmi împărtăşeşti această convingere. Poate că ar trebui să fiu mai clar: eu nu îndemn pe nimeni la revoltă sau la folosirea violenței dar, în egală măsură, eu nu pot tolera abuzul şi bunul plac al oricărui tip de ierarhie, din orice timp şi din orice spațiu. Eu nu cer decât să încercăm să ne privim în interiorul nostru… Se numeşte spovedanie. Doar atât! Atunci lumea noastră va fi diferită… infinit mai bună.

„Lumea-i ca roua,
doar ca roua
Şi totuşi…”

ISSA(1763-1827)

Cum pot eu să devin un călugăr ortodox când mă aflu, departe, pe drumul marilor yoghini? Există, desigur, numeroase puncte comune dar eu am nevoie de o neîngrădire nelimitată: fără reguli!

După lectura recentă a cărții lui Gopi KRISHNA numită „ Energia evolutivă în om – KUNDALINI”, sunt convins că nimic nu-mi va fi imposibil de înfăptuit. Doar atunci când voi vedea realizările înfăptuite, voi fi în mare pericol. Sper ca smerenia să mă însoțească, mereu.

Iată un fragment din „Jurnalul italian”:

„12.09.2003 <<Mângâind flacăra>> se va numi noua mea carte de eseuri ce continuă, oarecum romanul epistolar numit << Trăind insular>>. Tema la care mă gândeam este descoperirea cristianității noastre pentru că fiecare avem, uneori, nişte trăiri asemănătoare lui Gopi KRISHNA. Peste câțiva ani va urma <<Teroidul Terra>> ce va cuprinde eseuri S.F. despre colonizarea zonei ecuatoriale oceanice dar şi despre expansiunea explozivă a monahismului în lume ca soluție a suprapopulării planetei. Îmi doresc să realizez şi deschiderea unei căi de comunicare permanente cu INSTITUTUL KUNDALINI având următoarea adresă: 86 Wallacks Drive, Stanford, Connecticut, U.S.A., CT06902.

Poate că trebuia ca << experimentul suedez >> să nu existe pentru mine şi iată că s-a spulberat înainte de a începe.”

Cândva, un anume Raymond Charles BARKER, în a sa <<Ştiință a succesului>> spunea că: „nu este virtute în durere, în sărăcie sau în nefericire. Nefericirea n-a ameliorat niciodată vreun suflet. Ea nu poate spori câmpul binelui ci poate dor să-l micşoreze. Cel – fără – de – sfârşit nu poate emite ideile sale decât într-o conştiință care este în pace cu ea însăşi şi care se bucură de experiența care este viața”. Dar succesul este o pânză de păianjen care conduce, adesea, spre o imensă nefericire. De aceea am renunțat să-mi public cărțile, cu orice preț. Dacă se va găsi un Mecena va fi foarte bine, dacă nu, ele vor fi postume sau vor fi uitate sau distruse. Nu mai are nici o importanță. M-am simțit destins în momentul redactării. De o vreme, de când sunt yoghin, cunosc experiența: este vorba despre inundarea creierului cu endorfine – hormoni ai senzației de bine – eliberate de către glanda hipofiză. De vreo şase luni practic constant câteva asane de HATHA YOGA – posturile inverse – şi, curios, mi-a revenit vederea. Nu mai pot să scriu şi să citesc decât cu ochiul liber. Ochelarii îi folosesc doar pentru depărtare.

Voi avea de trecut peste o iarnă grea. Voi reuşi să rezist încă un an, în acest loc de exil care se încăpățânează să mă înlănțuie?

„ Însingurare.
După jocul de artificii,
căderea unei stele.”

#SHIKI (1866- 1902)#

Sfinția Voastră,

Câți dintre noi am reflectat vreodată supra păcatelor noastre? Şi de am face-o acum, în această societate debusolată? Dacă mă gândesc bine, sufletul meu a închis cinci dintre cele şapte păcate într-o cantitate enormă. Mă mir, acum, de transformarea interioară profundă şi ireversibilă care mi se datorează, aparent, meditației yoghine pentru că, în mod real ea vine de la Cel – de – Sus care m-a transformat, pe nesimțite. Eram, cândva, extrem de zgârcit(semănam cu tata) şi de aceea nu aveam succes la fete. Preferam să-şi plătească ele prăjitura la cofetărie. Pe vremea aceea aveam bani şi de aceea era mai grav acest păcat. Lacom la mâncare am fost dintotdeauna însă invidios pe aproapele meu, niciodată. De mult, când mă supăra cineva grav, deveneam un uragan tropical, mânia mea manifestându-se din plin. Acum, doar mi se schimbă culoarea feței. Se spune că cei născuți în zodia peştilor iartă dar nu uită. Îmi doresc să nu mai păstrez supărarea nici măcar pe micul nostru ierarh căruia îi spuneam << cetățean – excepție >> dar, pentru moment, nu am reuşit. Iar lenea, dulcea lene, este cea mai blândă cea mai puțin dăunătoare, pentru că predispune la reflecție. Emil CIORAN o diviniza. Nici un om harnic nu poate atinge, cu gândul, sfera ideilor pentru că nu are timp să viseze cu ochii deschişi.

Am lăsat la urmă orgoliul pentru că este mai special. Dacă omul este un zeu căzut pe Pământ nu poate să nu-şi amintească măreția sa trecută şi, de aceea, devenind creator, aici, el se consideră egal cu locuitorii Cerului. Nu-l interesează ce se va alege de creația sa pentru că el trăieşte, în momentul conceperii acesteia, într-o altă lume, detaşat de micile dificultăți terestre. De aceea, cred, dacă ne recunoaştem cel mai mare păcat, vom fi iertați, poate…

În urmă cu câțiva ani, am văzut un film şocant numit ŞAPTE PĂCATE. Un actor preferat al meu, Brad PITT era comisarul de poliție new yorkez care ancheta crimele abdominale ale unui paranoic. Acesta îşi alesese cele 7 victime dintre persoane reprezentative pentru unul dintre cele şapte păcate. Dar nu s-a mulțumit doar să le omoare ci, mai întâi, le-a torturat bestial, desigur pe rând, lăsând un interval de timp între crime pentru ca presa să amplifice efectul mediatic al răzbunării sale apocaliptice. Acest psihopat era un înger al răzbunării care trimitea informații asupra victimelor sale viitoare prin intermediul citatelor din Vechiul Testament. Ultima sa victimă a fost soția comisarului (Brad PITT) căruia i-a expediat un colet cu capul acesteia. Filmul a avut un final deschis: într-un sordid bar, în fața unui pahar cu whisky, comisarul reflecta asupra puterii reale a lui Dumnezeu… Concluzia mea asupra acestui film – limită nu poate fi decât una singură. Având credință vom putea trece peste toate. Nu ne vom putea schimba soarta însă o vom putea accepta cu detaşare. Credința noastră va fi răsplătită, întotdeauna.

„Crizantema
este firavă, plăpândă,
dar înmugureşte.”

BASHÔ(1644-1694)#

… Nu se vor lăsa înghițiți de către „ CIVILIZAȚIA GLOBALĂ”. Ei nu vor lupta împotriva ei ci vor încerca să o transforme, din interior, precum în urmă cu două milenii, Inițiatul ISSA – cel ce avea să fie cunoscut în Europa drept Iisus din Nazareth.

- Unde a fost Iisus între 12 şi 30 ani?

- Există trei versiuni probabile, dar nici una nu a fost confirmată… Versiunea egipteană, cea a unei mănăstiri(termenul este impropriu) mesopotamiene(undeva în nordul muntos) şi, în sfârşit, cea indu – tibetană.

Deşi nu am fost educați pentru a accepta versiunea extraterestră a lui Iisus, cu siguranță că acesta este explicația fundamentală a apariției sale pe planeta noastră în acel moment – limită. Indienii spun că el a fost un avatar, precum Krishna sau Rama. A fost cu siguranță, un punct de inflexiune în istoria umanității… Era Peştilor a stat sub semnul carismei sale. Totuşi, de câtva timp, am intrat în Era Vărsătorului (după calcule exacte, probabil pe 7 FEBRUARIE 1962), eră în care frecvența comunicării interumane se amplifică de cinci ori. Desigur, că în noua eră războaiele fratricide ar fi nimicitoare… dar are rost să supraviețuim, noi, omenirea de astăzi? Răspunsul autorului acestor rânduri este total negativ. De aceea el îşi face o datorie de onoare din a-şi înfățişa evoluția sa spirituală cu o sinceritate adesea cinică pentru că, fiecare dintre noi, dacă dorim într-adevăr să supraviețuim pe această planetă binecuvântată, nu o vom putea face decât dacă ne vom transforma profund. Şi această metamorfozare nu va depinde decât de noi – înşine… Desigur, vom avea nevoie de câțiva ghizi spirituali, dar îi vom găsi la momentul potrivit, adică atunci când trupurile şi sufletele noastre vor declanşa semnalul…

- Cum să ne transformăm?

În primul rând să fim mai buni cu noi – înşine, adică să ne menținem greutatea normală fără a avea obsesia efortului depus pentru aceasta. Înseamnă că vom mânca altfel, cu siguranță diferit de momentul actual, vom face mult mai multă mişcare, în mod natural, nu impus, vom juca diverse jocuri în aer liber, zilnic, vom renunța, total, la medicamente, dar şi la apartamentele blocurilor noastre. Pentru a fi fericiți nu avem nevoie decât de 1000 m^2 de pajişte pe care să ne construim o casă cât de mică, dacă se poate cu livadă sau pădure… pentru că, în sfârşit, am ajuns la punctul esențial: eliminarea stresului.

Nu vom putea înlătura niciodată stresul într-o societate fundamental concurențială pentru care valoarea supremă este anihilarea adversarului(economic, politic, religios, etc.). Şi, până la urmă, care sunt rezultatele acestui sistem? Teama, angoasa, disperarea, bolile neuropsihice, nonsensul existențial, etc.

De aceea am renunțat eu la toate proprietățile moştenite, donând veniturile rezultate din vânzare…

De acea am renunțat la lupta politică…

De aceea am ales calea yoghină, precum Buddha…

Sau, poate, am fost ales şi nu o ştiu?

„Ploaie de primăvară:
totul se înnoieşte
frumos.”

CHIYO – NI (1701- 1775)#

Dragul meu prieten,

M-am gândit recent la formula de adresare, în scrisorile mele de răspuns, către tine. În tradiția Bisericii Ortodoxe ar fi trebuit să-ți spun << Fiul meu >> ca un adevărat confesor ce-ți sunt. Totuşi, biserica noastră s-a modernizat, nu doar prin adoptarea calendarului gregorian din anul 1924, ci mai cu seamă, prin tradiția laică a statului inaugurată de Alexandru Ioan CUZA după secularizarea imenselor proprietăți funciare ale mănăstirilor. De atunci, biserica noastră a devenit la fel ca cea luterană în relația sa oficială cu statul. Este adevărat că de-a lungul deceniilor întunecate ale stăpânirii „diavolului roşu” a licărit o minimă speranță de emancipare cu u orizont de aşteptare nedeterminat care s-a materializat, totuşi, după Revoluția din ’89. Ceea ce ne individualizează pe noi, Biserica Ortodoxă Română, a fost acea vizită unică a Papei Ioan Paul al II-lea din primăvara anului ’97 care a confirmat, odată în plus, ecumenismul nostru. Suntem deschişi spre toate orizonturile spirituale, încercând să-i înțelegem pe toți aceşti „ copii furioşi ai lumii” în măsura în care se poate înfiripa un dialog. Dacă nu este posibil, atunci nu ne rămâne decât să urmăm exemplul Sfântului Pavel care, după insuccesul convertirii atenienilor, a propus însoțitorilor săi: „ să ne ştergem praful de pe sandale şi să nu mai poposim aici, niciodată.” Referitor la îndelungata noastră conversație asupra iubirii creştine a aproapelui care îți face rău, în mod constant, acesta ar fi răspunsul meu: exemplul Sfântului Pavel…

M-ai întrebat cândva: << ce poate fi după ură? >> şi tot tu mi-ai răspuns cu o altă întrebare: << indiferența? >>. Eu m-am mulțumit, atunci, să-ți zâmbesc, asigurându-te că vom clarifica, împreună, aceste dispute teologice care, pentru noi doi, au devenit de o stringentă actualitate datorită procesului nostru penal cu acea eroare umană fericită să ne facă rău.

Ei bine, Sfântul Augustin a admis pedeapsa cu moartea în două forme grave de încălcare a legii cetății.

Una dintre ele este crima. Inchiziția însă, ducând perfidia până la genialitate se străduia să „salveze” sufletele condamnaților de la focul veşnic

al iadului prin recunoaşterea vinovăției acestora, trupurile fiind destinate rugului purificator. Deşi paradoxul, marii inchizitori chiar se rugau sincer pentru condamnații lor, convingându-i, uneori, că le salvează sufletele. Dar acum, în perioada aceasta foarte materialistă, pe noi, toți consumiştii, nu ne mai interesează sufletul pentru că nici nu prea ştim bine ce ar putea fi şi ce rol ar putea avea. De aceea, eu, în calitate de „față bisericească" interpretez porunca Mântuitorului de a întoarce şi celălalt obraz atunci când primeşti o palmă, în felul următor: omul are doar doi obraji; dacă un individ nu-ți înțelege bunătatea şi iubirea ta creştină nici după a doua pălmuire, înseamnă că el face umbră Pământului degeaba şi unica lui şansă este de a fi dematerializat pentru că nu se poate construi nimic trainic pe moloz ci numai în deşert. Iubirea, fie ea şi creştină, poate fi acordată doar oamenilor. A fi om înseamnă a înțelege valoarea dialogului. Cei care cred, cu obstinație, că numai ei au dreptate, încercând să-i distrugă pe cei din jur, nu fac parte din categoria oamenilor. De aceea ei nu au dreptul de cetate şi nu au nici o şansă. Pentru ei este inutilă ura, indiferența, iertarea, iubirea sau răzbunarea. Ei reprezintă, deja, deşertul pe care cei buni vor construi, cândva…

„Neliniştită
rândunica țâşneşte afară
din încăperea muiată în aur."

BUSON
(1715-1783)

File de Jurnal…

31.08.2003. „Mic incident cu Bebe. Ar fi putut deveni catastrofal pentru că el a fost bine „montat" împotriva mea, dar s-a aplanat, cu uşurință. Observ că am început să primesc calități brahmanice: eman o stare de calm în jurul meu care dezarmează până şi pe cei mai îndârjiți… Marii maeştri nu au nevoie de arme, de palate, de bogății, de medicamente, de onoruri, de recunoaştere internațională, etc. Ei sunt, lor înşele, suficienți: nişte universuri autonome.

Cred că îi pot influența, prin puterea gândului, pe semenii mei. Este o enormă responsabilitate pentru mine. Voi putea să-i fac față, benefic?"

Cele mai importante * lucruri se simt nu se spun dar pentru aceasta trebuie un anumit nivel de sensibilitate spirituală.

Dumitru HRISTENCO

Omul este manifestarea lui Dumnezeu şi trebuie să aibă, permanent, speranță, strălucire şi o inimă curată, orice s-ar întâmpla.

Împăratul MEIJI

6.08.2003. „Schimbarea la față. Am revăzut un jurnal despre YAATRA YOGA: călătoria inițiatică a lui Vasile Andru la Madras. Cursul desfăşurat la ashramul lui SWAMI SHIVANANDA costă 1500$. Nu-i mult! Cu ajutorul lui Dumnezeu, voi absolvi acest curs… pentru început. Vreau să înțeleg LUMEA. Curentul cald al oceanului înțelegerii mele mă poartă, departe de Israel; spre India. Simt că mă depărtez de Iisus Christos pe care-l admir dau nu-l înțeleg, mă depărtez chiar de Sf. TOMA pe care-l iubesc enorm; dar eu nu vreau să fiu nici eretic, nici sectar al creştinismului, eu vreau doar să dialoghez, fără intermediar, cu Creatorul. Care dintre ei? Brahma, Atman, Ishvara? Nu ştiu, încă… Oricum, îmi este din ce în ce mai clar: nu există nici RAI, nici IAD, în afara sufletelor noastre, nu există diavol, nu există nici BINE, nici RĂU, în afara noastră! Tot UNIVERSUL se regăseşte, miniatural, în noi-înşine. HALASANA îşi face, acum, efectul: scriu fără ochelari, văd perfect! Să fie un miracol? Nu, este YOGA! ”

Eu ştiu: sunt o pungă de plastic umplută cu apă. Numai că apa din mine se află deja reglată pe aceeaşi lungime de undă ce SFERA ETERNĂ, vibrează în consonanță cu ea. De aceea cred că destinul este cel care ne alege şi nu invers.

Spunea frumos Confucius:” oriunde ai merge, mergi cu toată inima”.

Am recitit o parte din Jurnalul ținut peste vară şi nu m-am îndurat să nu reproduc vreo câteva pasaje…

Aş fi dorit să povestim despre sporturi. O vom face, cu siguranță de-a lungul paginilor următoare…

„Sub luna tăioasă,
vântul fluviului
ascute stâncile”.

CHORA (1729-1781)

Sfinția Voastră,

Ideea de APOCALIPS a devenit la modă după apariția primelor comunități creştine în Imperiul Roman. Observ, de câteva zile, că m-a cuprins o stare de apatie totală care mă conduce la o meditație abisală. Mă simt ca o prăpastie, indecisă între dorința de a se lărgi, înghițind de-a valma tot ceea ce ar trece pe deasupra ei şi speranța de a se închide definitiv, contribuind, benefic, la concluzia inutilității construirii podurilor şi la extinderea sfericității terestre. Cred că acesta este unicul element admirat la

om, de către Dumnezeu: indecizia asupra sensului propriei existențe, asupra inutilității acțiunilor sale, uneori, acel „DE CE?” care ne chinuia şi, pentru a fi fericiți, sau măcar a crede că suntem nu ar trebui să-l rostim niciodată. Această iscodire reprezintă un imens pericol incomparabil cu blânda întrebare „CINE SUNTEM?”.

Confucius ne-a marcata pe toți punându-ne la dispoziție o armă extrem de periculoasă: cunoaşterea.

El a făcut o metodă din aceasta chiar dacă nu a putut vedea „dincolo”… Şi ceea ce a început să apară „dincolo” se poate numi cu un singur cuvânt: APOCALIPS. Sfârşitul oricărei societăți şi al oricărui individ se află în conştiința noastră. Numai că unii dintre noi îl acceptă lent iar alții se grăbesc, provocându-l.

Ali AGÇA (a se citi: agt a) încerca în anul 1981 să-l asasineze pe Papa Ioan Paul al II-lea. După câțiva ani, Papa îl ierta, acordându-i binecuvântarea.

În 2004, integriştii palestinieni îşi leagă brâuri (ce conțin calupuri de exploziv) în jurul taliei şi le detonează în mijlocul unor mulțimi de israelieni fără apărare. Ceea ce încerc să înțeleg este modul de gândire al acestor terorişti. Ei sunt fericiți fiind convinşi că ajung în paradis.

Ei nu-şi pun niciodată întrebarea „de ce ?” Ar fi începutul unui chin cumplit: acela al dărâmării propriilor repere existențiale. Am ajuns, uneori, să-l admir pe Prințul Întunericului care predica o societate a furnicilor pentru orice tip de comunitate.

Un model totalitar unde viața fiecăruia este programată integral şi unde nu se întâmplă nimic neprevăzut. Atunci, pe vremea „împuşcatului”, aveam conştiința zidului pe care trebuia să-l dărâmăm, aveam speranța scuturării opresiunii obtuze sub care vieţuiam, aveam un scop existențial. Mă gândesc uneori, prosteşte, că BEN LADEN este fericit. El are un singur gând: să omoare cât mai mulți civili „necredincioşi” şi, mai recent, chiar musulmani care nu-i împărtăşesc convingerile. Îşi vede „realizările” la televiziunea AL-JAZEERA, undeva în munții din vestul Pakistanului, într-o peşteră confortabilă şi are ca unic scop personal, să nu cadă prins în mâinile americanilor. Probabil că s-ar sinucide fiind convins că va ajunge la cer, desigur pentru fapte bune. Nu pot să înțeleg această cumplită încrâncenarea, această opacitate spirituală ciudată, non interogativă. Dacă acest gen de oameni apocaliptici ar fi angoasați, veşnic nemulțumiți de ei-înşişi, atunci nu ar mai putea fi terorişti adevărați.

Spre ce ne îndreptăm? Să fie scris în cărțile sfinte?

„Reflux
Crabul se teme
De urma piciorului”.

ROFU (?)

Mi-a plăcut enorm Elias Canetti. Dacă-mi amintesc bine, a fost laureat al Premiului Nobel pentru literatură în anul 1981. Dar ce mai contează premiile în Era Vărsătorului?

Este chiar o neşansă de a primi un premiu prestigios, acum, pentru că te ancorează la această societate, inevitabil moartă. Dimpotrivă, este minunat, să fim proscrişi, întemnițați sau chiar executați pentru că ne va creşte cota la bursa noului viitor intuit de noi, cei asociali. Sören KIRKEGAARD a estimat bine… s-ar fi dorit martirizat însă, contemporanii săi – nişte bieți burghezi danezi din prima jumătate a sec. al XIX-lea –l-au caricaturizat în revistele vremii.

Nu mai ştiu dacă am mai povestit într-o scriere anterioară, dar mi se pare fundamental exemplul barbarului longobard ce s-a metamorfozat, la RAVENNA, în custodele antichităților romane şi gotice (ostro) devenind cel mai fidel apărător al civilizației latine, el dărâmătorul de statui, el – ucigaşul barbar, el – incendiatorul.

Jorge Luis BORGES a scris una dintre nuvelele simbolice la care ar trebui să reflectăm mai des.

De o vreme, eu – însumi trăiesc un proces invers: de la actuala civilizație, citadină, la noua barbarie, rurală şi observ că, în mine, metamorfoza s-a produs: nu numai că-mi place noua barbarie dar o consider şi matrice a Erei Vărsătorului.

Cândva, în trecutul apropiat, am reflectat asupra adaptării romanilor în Dacia. Prima generație era obişnuită cu baia clasică în termele romane, apoi nepoții şi strănepoții s-au făcut păstori, dormind în sarici de oaie pe munții înzăpeziți şi spălându-se doar în anotimpul cald.

Până la urmă, civilizația nu înseamnă nici bunuri materiale imense precum automobile, case, televizoare, roboți electrocasnici, conturi în bănci, asigurări avantajoase pe viață, etc., nici familii consolidate financiar dar nefericite, nici academii prestigioase absolvite ci doar o generozitate maladivă a sufletelor fiecăruia dintre noi şi ceva extrem de simplu şi poate tocmai de aceea neaplicat, adesea: igiena templului sufletului (trupul fiecăruia dintre noi) şi exerciții euro yoghine în fiecare dimineață ce nu durează mai mult de 7-10 minute. Sunt extrem de periculoase deşi inofensive, în aparență. Ele vor modela o nouă umanitate, nu putem ştii acum, dacă va fi mai bună sau mai rea, dar, cu siguranță, va fi diferită. Dacă s-ar interzice aceste exerciții, amploarea pe care ar lua-o ar fi explozivă. Aşa difuz, înlocuirea actualei civilizații a obezilor se va produce lent dar inevitabil. Cu siguranță ne îndreptăm spre o societate a „loisir”-ului dar nu una de gladiatori ci de atleți olimpici.

_____Care este vina lui Confucius în legătură cu aceste considerații?

„Valurile
topesc gheața
lacului”.

SHIKI (1866 – 1902)

Dragul meu prieten,

Este o plăcere să-ți scriu, acum, în acest superb sfârşit de octombrie însorit, cu un cer azuriu şi cu splendidele frunze galbene şi ruginii căzând. Îmi plăcea enorm primăvara, pe vremuri, dar a început să-mi placă şi toamna.

Să fie un semn de bătrânețe? Şi pentru că îți sunt confesor (observi că folosesc apelativul Bisericii Romane în loc de cel de duhovnic cum ar fi fost normal în biserica noastră ?) îmi voi aminti, în frânturile de gânduri pe care mi le-ai relatat haotic, în cursul spovedaniilor tale, câteva fragmente care, puse pe hârtie, vor încerca să explice, cu totul parțial, o posibilă devenire existențială la cumpăna dintre două secole, dintre două milenii, dintre două ere (cea a peştilor şi cea a vărsătorului) dintre două concepte fundamentale asupra proprietății (proprietarii de spațiu – pământ, teritorii – şi proprietarii de timp). Am convingerea că eşti un personaj interesant, cu totul atipic pentru acest prezent şi cred că a fost o întâmplare fericită că ne-am asociat în acel proces ce va rămâne consemnat în anale ca o aşa-zisă calomnie împotriva unui „cameleon”. Dacă nu-i rostim numele poate că nu riscăm să devenim, din nou, inculpați.

Care este timpul nostru, cel în care viețuim, noi cei aflați, acum, în carne şi oase, după cum se spune ?

Un prezent perpetuu, un osificat trecut roz sau un indefinit şi tremurat viitor auriu? Există atât de multe ubicuități în întrebarea mea retorică de mai sus încât ar fi neplăcut să încerc să explic ceea ce cred pentru că oricum ar fi inutil.

Nu există un singur răspuns ci mai multe pe care fiecare dintre noi şi-l alege. Mai mult, unii dintre noi trec de la o certitudine bine-plătită, stabilă şi onorabilă a unui etern prezent imuabil la o himeră vag observată, undeva, spre un viitor cețos care s-ar putea să nu mai vină. Să nu fie aceasta o inutilă nebunie? Nu, este chemarea destinului?

Am început să gust farmecul dialogului cu tine. Chiar dacă mai toți dintre noi suntem oameni ai trecutului, printre altele, pentru că ne place să deținem pământuri şi, de aici, tot ceea ce rezultă ca bunuri materiale (case, manufacturi, mori, iazuri, etc.) cred că eu te-am înțeles în ceea ce priveşte „proprietarii de viitor”. Chiar dacă nu ai explicat (nu ştiu dacă îți este pe deplin clar sau ai folosit cuvintele metaforic) cred că perspectiva ta ar putea face şcoală în noua eră a vărsătorului. Până acum, toate marile imperii ale lumii au fost doar nişte imperii agrare care s-au străduit să ocupe teritorii, unul în dauna celuilalt.

Primele simboluri au apărut odată cu apariția marilor bănci comerciale la Amsterdam, în secolul al XVII-lea, dar expansiunea galopantă s-a produs

după anul 1992 prin acel „salt gigantic pentru omenire” reprezentat de apariția galaxiei INTERNET. Nici nu ne dăm seama cât de mult vor însemna „proprietarii de viitor”, pentru a-ți prelua expresia. Este vorba, de fapt, despre exploatarea inteligenței potențiale în stare latentă, de resursă. Dar trebuie să mă opresc pentru că mă aşteaptă enoriaşii…

„Fluturele
chiar urmărit,
nu se grăbeşte”.

GARAKU

File de jurnal…

24.7.2003 „Hooping –ul este o galaxie. Pornind de la inelul din fibre de sticlă, amplasat pe cercul meridian în interiorul căruia sportivul poate alerga, poate merge la pas sau poate rula pe o motoretă, pe un scuter sau pe o motocicletă, prin încastrarea a două „dopuri” laterale transparente, etanşeizate, cu garnituri de cauciuc, obținem un vehicul –ambalaj, compact, tocmai bun de a fi lansat la apă… pe fluviu, pe lac sau chiar pe mare. Desigur, forma celor două dopuri laterale poate fi variată: fie două calote sferice transparente, rezultând un joc sportiv pe care l-am numit BALL-HOOPING şi care se poate practica atât pe apă cât şi pe uscat, fie două forme cilindrice transparente cu diametrul mai mic decât cel al inelul central pentru obținerea stabilității laterale a vehiculului. Aceste dopuri transparente ar putea fi din mylar, lexan, pyrex sau spumă de poliuretan prețul de cost redus va fi indicatorul suveran.”

*

„Succesul înseamnă când ceilalți renunță”.

Proverb indian

*

„Existența nu este ceea ce ni se întâmplă ci ceea ce folosim din ceea ce ni se întâmplă.”

Aldous HUXLEY

*

„Inteligența nu poate fi exclusă din miracol”.

Nichita STĂNESCU

*

În limba engleză – lingvală franca a începutului de secol XXI – HOOP înseamnă cerc pentru butoi sau pentru jocul copiilor. Am ales acest apelativ

pentru acest nou sport, „HOOPING”, pentru uşurința pronunțării în toate limbile şi datorită semnificației sale exacte. Dacă sportul cel nou se numeşte HOOPING, inelul de fibre de sticlă – piesa centrală a acestui joc – se va numi HOOPY iar practicantul sporturilor galaxiei HOOPING se va numi „hooper”.

Primul sport din gama HOOPING este „R.H.” (The River Hooping) – Hooping-ul pe râu; presupune mersul (sau alergatul) pe apa unui râu, în interiorul inelului de fibre de sticlă, căptuşit cu cele două dopuri laterale, transparente, ermetice, astfel că sportivul „merge pe apă” fără a o atinge şi se simte confortabil, sper.

Este un sport relativ uşor care presupune doar „mersul pe jos”. De aceea toate campionatele marilor fluvii vor avea competitori cu vârsta minimă de 50 ani.

„Zi fără sfârşit.
Ochii au ostenit
să privească marea”.

TAIGI (1709 – 1772)

Sfinția Voastră,

Ceea ce fac eu acum, prin intermediul acestor scrisori, ar putea trece drept o spovedanie a unui învins. Nu-mi iese nimic din ceea ce încerc şi speranțele mi se năruia. Cum să nu fiu fatalist?

Citind, recent, o carte foarte bine scrisă a unui american, Kurt VONNEGUT Jr., care se intitulează „Abatorul cinci” sau Cruciada copiilor – Un dans obligatoriu cu moartea – şi publicat în anul 1969, am găsit un proverb indian pe care-l mai văzusem, mai demult, undeva, nu mai ştiu, exact, unde. Iată-l:

„Să-mi dea Domnul puterea de a accepta ceea ce nu pot schimba, curajul de a schimba ceea ce pot şi înțelepciunea de a pricepe ceea ce pot şi ceea ce nu pot.”

O altă vorbă de spirit bună de înrămat şi rămasă undeva, pe un perete pe care nu privim niciodată.

Deşi suntem peste şase miliarde, ne comportăm la fel precum comunitatea din peştera lui Platon.

Dacă îmi amintesc bine, în PHAIDROS, Platon povesteşte cea mai apropiată stare psihică a oricărei comunități, indiferent de mărime, de timp şi, până la urmă, cred, şi de esență. Platon se referea, desigur, la oameni dar, dacă se va forma societatea roboților, sunt convins că vor avea acelaşi model comportamental…

Spunea filosoful că, undeva, într-o peşteră ce avea să devină legendară, trăia, cândva, un trib care nu-şi părăsise niciodată vatra subterană.

Creşteau capre care îşi găseau ierburile necesare hranei în străfundurile peşterii pentru că tavanul permitea pătrunderea unor fante de lumină.

Ieşirea principală, însă, reprezenta, de câteva generații,poarta deschisă spre moarte pentru că legenda, devenită tabu, spunea că lumina soarelui este mortală pentru acei primitivi. Ei se obişnuiseră cu lumina difuză a făcliilor şi credeau că trebuie să reproducă unica existență cunoscută. Odată, un poet curios s-a hotărât să îndrăznească ieşind pe poarta peşterii, undeva, departe. Tribul său l-a considerat pierdut pentru totdeauna.

El, însă, a rătăcit mirat, la început, pe sub soarele anticei Elade apoi, entuziasmat, s-a scăldat în apa albastră a Mării Egee şi s-a gândit să revină la peştera iubită a copilăriei sale pentru a împărtăşi bucuria descoperirii sale şi prea-bunilor săi confrați.

După surpriza revederii, în jurul focului tradițional, le-a povestit aventura sa, îndemnându-i să iasă în lumea largă. Desigur, propunerea sa a fost respinsă de către bătrânii tribului care au instituit un serviciu de pază la gura peşterii după ce l-au izgonit pe poet. Morala povestirii noastre (şi a lui Platon) este că poeții trebuie suprimați. Acesta este apocalipsul comunităților închise, sectare: pericolul schimbării, al înnoirii, al sincretismului valorilor comportamentale. De fapt, orice tip de comunitate este, la început, o sectă. Aş dori să subliniez, totuşi, o nuanță, pe care am trăit-o. Orice poet care decide să-şi părăsească peştera natală va trebui să aibă tăria să nu se mai întoarcă niciodată, acolo. Eu nu am avut-o şi de aceea vă scriu acum, din această vale a plângerii.

„Zeul – absent;
frunze moarte-grămadă.
Pustiu.”

BASHÔ (1644-1694)

Cândva, la începutul celui de-al treilea mileniu al Erei creştine, în prima duminică de octombrie a acelui an nefericit, urcam dealul spre cimitirul din localitatea vecină unde urma să particip la o înmormântare, cu totul neaşteptată, reflectând…

Ploua mărunt şi des, mocăneşte. Singurul lucru pe care nu-l suport, pe lumea asta, este ploaia. Când văd cerul înnorat mă apucă durerea de gât. În rest, dorm profund în nisipul încins la 50^0C, merg desculți, în zăpadă, ba mai mult, de câțiva ani, toate băile mele fierbinți le fac numai sub cerul liber, desigur, turnându-mi la sfârşit, o găleată de apă rece în cap; am reuşit să intru şi în Dunăre, de câteva ori, în ianuarie, fără să răcesc.

Totuşi, nu înțeleg multe din lumea aceasta, a noastră, a muritorilor…

-_____Ce poate fi dincolo de ură?

-_____De ce fericirea noastră supremă este de a ne extinde curtea cu încă un

metru de gard, în defavoarea aproapelui?

-_____De ce Dumnezeu îi ia dintre noi pe cei mai buni, pe cei mai blânzi, la o vârstă situată sub majoratul noului mileniu (care va fi la 50 de primăveri)?

La toate acestea, şi la multe altele, reflectam în acea nefericită zi de 5 OCTOMBRIE 2003, în drum spre ceremonia funerară a prietenului meu Jean BĂLĂ…

Vineri, 3 OCTOMBRIE, a plecat în pădure să aducă lemne pentru un vecin. S-a opintit şi a simțit o durere acută la inimă. S-a întins puțin şi, după o jumătate de oră, era mort. Luni, 6 OCTOMBRIE, ar fi împlinit 49 de ani.

„Ce admirabil
să nu gândeşti că viața-i trecătoare
când vezi fulgerul țâşnind!”

Atunci, în acea toamnă ploioasă, cândva, demult, am descoperit poezia HAIKU.

Cu siguranță, nu te vom uita, prietenul nostru drag. Vom merge împreună în eternitate…

-_____Dar ce fac eu, acea veşnică speranță nematerializată încă, în nici un proiect vizibil, eu-acel „stâlp al societății” din ultimul deceniu al celui mai nefericit secol?

-_____Ceva ceea ce ar fi trebuit să fi făcut demult, dar poate că nu venise vremea: îmi urmez destinul…

Iar acest destin al meu este stelar. Să vă spun? O voi face, cu plăcere, pentru singurul grup uman la aniversările căruia nu am fi lipsit niciodată…

Acum ştiu: îmi va apare, în sfârşit, prima carte (de eseuri) la editura RADICAL, în 500 exemplare. Se numeşte „LUMEA CONCAVĂ”. Redactez, acum, cea de-a cincia carte „MÂNGÂIND FLACĂRA”, tot pentru aceeaşi editură. Trilogia „Dumnezeu iubeşte dialogul” va fi publicată ulterior. Şi, în sfârşit, intenționez să pornesc într-o călătorie pe Dunăre, în această vară, cu un nou tip de ambarcațiune.

Ideea este de a merge pe apă. La toamnă, sau mai târziu, voi pleca în jurul lumii, pe marile fluvii. Să nu fie aceasta o enormă nebunie? Poate, dar este o nebunie blândă, nonviolență, care lasă discipoli.

Promit ca peste cinci ani să ne revedem.

„Iarba – în văl de ceață,
apele – tăcute:
seară”.

BUSON (1715 – 1783)

Dragul meu prieten,

Are nevoie lumea de azi de preoți? M-am întrebat uneori, în rarele mele momente de meditație… după cum bine şti, sunt extrem de ocupat cu

multiplele probleme materiale ale parohiei mele. Mai mult, acum sunt şi zidar şi zugrav al bisericii mele pentru că nu primesc fonduri de la Consiliul Local, după cum s-ar cuveni…

„Vechii evrei, de la Moise citire, se spune, au ales calea transmiterii ereditare a sacerdoțiului prin intermediul leiților. Era o încântare şi o garanție a unei relative prosperități pentru această clasă, aparent parazitară, de a se bucura de prosperitatea materială ce garanta comunicarea cu Divinitatea. Totuşi, ideea s-a dovedit benefică pentru că, doar prin intermediul acestor „trântori" (din unghiul de vedere al unei societăți, materialiste) cercetarea, adică acel joc aparent nevinovat de-a ucenicul-vrăjitor, a început să prindă aripi conducându-ne, inevitabil, spre autodistrugere sau, dintr-un punct de vedere diferit, spre renaştere. Tatăl lui Friedrich NITZSCHE a fost pastor luteran iar el, părintele „Antichristului". V-ați întrebat, sfinția voastră, oare Dumnezeu nu se joacă nu noi? Sau, mai grav, mă tem să nu comit vreo blasfemie, oare Dumnezeu nu se plictiseşte de modelele pe care El-însuşi le brevetează? Ei bine ideea de a încolți germenii schimbării chiar în interiorul „administratorilor Legii divine" este demnă de un mare maestru de şah care vede mult în viitor. Pentru că, orice societate diabolică este predictibilă. Toate clasele sunt bine statuate şi membrii acestora sunt încurajați, inclusiv la nivel mintal, să-şi accepte statutul. Pe când umanitatea aflată sub patronajul Divinității este, apriori, instabilă, perfectibilă şi cu o finalitate implozivă.

De aceea, trebuie să acceptăm că noi nu putem fi, ca indivizi, decât nişte eterne tranziții… Ce poate însemna aceasta? Că trăim în trecut? Că suntem doar nişte atomi ai unui etern prezent? Că ne metamorfozăm în fiecare clipă fără să simțim? Nu ştim! Şi nici nu este important… Ceea ce contează este doar să ne lăsăm modelați. Luați de curent, undeva spre o incertitudine. Aceasta este marea noastră aventură existențială: eternitatea nesiguranței. Ei bine, deşi pare curios, aceasta este asemănarea noastră fundamentală cu Dumnezeu".

Nu sunt sigur dacă mi-am amintit bine spovedania ta şi mă bucur că ai fost de acord cu mine că nici nu este prea important. Dar sunt convins că ideile rezultate în urma dialogului nostru neconvențional vor stârni polemici, ceea ce îmi gâdilă orgoliul pentru că trebuie să-ți mărturisesc, şi eu sunt atins de acest prim-păcat, ca şi tine, de altfel. Observi? Licoarea lui Bacchus (sau sângele Domnului nostru Iisus Christos) îşi face efectul. De aceea aceste confesiuni nu puteau fi scrise decât într-o miraculoasă toamnă a unei alte ere…

„Căzând pe pământ,
sufletul zmeului
a zburat.”

KUBONTA (1881 – 1924)

Primii practicanți de HOOPING vor fi bătrânii cu sufletul tânăr de peste 50 de ani. Această vârstă a fost aleasă arbitrar şi nu are nici o semnificație deosebită în afară de rotunjimea cifrei. Pentru a „merge pe apă”, în interiorul inelului de fibre de sticlă, la 50 de ani, este la fel de uşor ca şi a merge pe aleile unui parc. Dar, un sportiv, pentru a fi legitimat ca HOOPER, va trebui să fie practicant de HATHA YOGA. Şi la 50 de ani este ceva mai greu de îndreptat coloana vertebrală prin intermediul practicii yoghine, dar nu imposibil. Cine reuşeşte să devină yoghin la această vârstă nu va mai cunoaşte boala, stresul, grijile angoasante, dimpotrivă, va avea o tinerețe veşnică de câteva decenii, dispunând însă şi de o experiență anterioară bogată.

De aceea vor trebui recompensați aceşti tineri – bătrâni, sportivi, numiți hooper-i, prin premii foarte generoase, prin locuri de muncă doar pentru persoanele în vârstă, prin apartenența la cluburile de hooping cu filiale peste tot în lume.

De fapt, doar yoga dă linişte sufletului zbuciumat, nu hooping-ul. Acesta, însă, este partea vizibilă a unui mod de viață trăit cu sportivitate.

În afara sumelor obținute din publicitate la campionatele de River Hooping s-ar putea obține sume importante la bursa pariurilor asupra competitorilor: ceva asemănător cu derby-ul de la ASHTON.

Este adevărat, oamenii nu sunt cai… Ei sunt, uneori, ceva mai mult…

De ce, pe piața forței de muncă, un bărbat de 45 de ani şi o femeie de 40 ani sunt considerați prea bătrâni şi condamnați la şomaj şi marginalizare până la vârsta de pensionare de 62 -65 ani, după care va urma o perioadă cenuşie cu o pensie de mizerie?

De ce trebuie să depindem de un sistem medical total greşit bazat pe „chimicale” foarte scumpe?

Cu siguranță că acest nou sport va descătuşa imense energii ale unor oameni ce ar putea trăi încă trei decenii, într-o deplină sănătate, contribuind prin munca lor, făcută cu plăcere, la o stabilitate mai mare a unei societăți ce se află acum, în derivă.

Dacă Cel – de - Sus va patrona acest sport, atunci prima încercare de deplasare cu un „hoopy” se va face pe Dunăre în vara anului olimpic (2004), urmând ca primul campionat să se desfăşoare în anul următor (2005), tot pe Dunăre, dar pe o distanță de peste 2000 Km, din Germania până în România.

„Greierul îl vedem
când încetează să cânte
şi zboară”.

„ SHIKI (1866 – 1902) #

Sfinția Voastră,

Suntem acuzați uneori, noi, europenii Indio - creştini de părtinire în favoarea israelienilor în dauna palestinienilor musulmani. Mai mult, s-a creat o psihoză pornită, inițial, de la scrierile sociologului american S. HUNTINGTON, generatoare de conflicte majore. Să fie islamul atât de inadecvat cu spiritul lumii moderne? Să fie necesară izolarea sa într-un imens gheto afro-asiatic?

Ar fi multe alte întrebări dar, înainte de a vă prezenta propriile-mi concluzii, aş vrea să vă amintesc câteva realități abrupte care m-au pus pe gânduri:

-____În anii 1940 – 1945 au fost arşi, în crematoriile lagărelor naziste, milioane de evrei. S-a comis un genocid asupra acestui popor.

-____Acum, palestinienii (islamici) nu-şi pot constitui un stat pentru că sunt etichetați drept terorişti (unii dintre ei, chiar sunt!). Ciudat, este cum nepoții victimelor de la Auschwitz au devenit gardienii palestinienilor.

-____La cumpăna dintre secole (XX şi XXI), talibanii din Afganistan dinamitau statuia lui Buda din munții Hindukuşi pentru simplul fapt că mințile lor opace nu suportau nici un chip cioplit.

-____Scriitorul Salman RUSHDI era condamnat la moarte la sugestia ayatolahului KOMEINI pentru cartea sa „Versetele satanice”, în penultimul deceniu al secolului trecut.

-____Itzac RABIN – fost prim-ministru al ISRAELULUI – era asasinat de către un fanatic ultra-religios evreu (vedeți? Sindromul peşterii).

Nu are rost să mai continui enumerarea cu sutele de mii de refugiați din BURUNDI, cu genocidul din Podişul DARFOUR (SUDAN), cu masacrul de la Madrid (11.03.2004)… Ar fi inutil.

Trebuie să remarc genialitatea lui JAHVE (o simplă etichetă pentru zeii din umbra sa) prin crearea a două religii fondate de acelaşi popor. Dacă JEHOVA ar fi jucător de ruletă şi mozaismul ar fi negrul iar creştinismul ar fi roşul, el ar câştiga întotdeauna. Mai mult, aceeaşi rețetă de succes a aplicat-o, în secolele trecute, Jehova şi asupra sistemelor social-politice. Liberalismul dominant un secol şi jumătate căruia i s-a ataşat, ca un revers al medaliei, comunismul. Oare ce ne mai aşteaptă?

La început, nazaritenii lui Iisus Christos erau o sectă. Se spune că succesul lor imens, la Roma, s-a datorat atât botezului, cu apă (un produs atât de ieftin în comparație cu sângele de taur al Manesienilor) cât mai ales martiriul îndurat admirabil de către numeroşii mucenici. O mie de ani mai târziu, strănepoții martirilor aveau să devină mari inchizitori, călăi şi temniceri ai tuturor celor bănuiți (nu dovediți) de erezie? Nu este acesta APOCALIPSUL?

Dacă ne-am întreba: „ce-i de făcut?”, ar fi inutil pentru că, noi oamenii, nu avem puterea să facem nimic concret. Putem însă să ne rugăm pentru cei „ştampilaţi” cu amprenta morţii ca să iese la lumină din peştera lui PLATON; să vadă marea şi soarele, metamorfozându-se… În rest, nimic.

„De nespus
cum luminează soarele
frunzişul proaspăt!”

BASHÔ (1644-1694)

-____De ce, oare, Dumnezeu ne dă înţelepciunea doar în toamna vieţii? Ce reprezintă ea, de fapt?
-____Este blândeţea unei seri de MAI peste care amurgul îşi revarsă farmecul divin, umplându-ne de generozitate…
-____Este clipirea unui ochi dumnezeiesc care rămâne deschis prin pupila sa solară, încălzindu-ne oasele în roua dimineţii…
-____Este acceptarea opiniei celuilalt şi îndrumarea „Ecleziastului”: „fă, tinere tot ceea ce crezi că poate fi mai bine, dar mergi până la capăt!”
-____Este, în sfârşit, acel calm olimpian care nu mai aşteaptă nimic, care nu mai cere nimic, dar care nu se mai poate entuziasma de nimic: o recunoaştere, o acceptare, o eternă blândeţe şi o permanentă generozitate…

În grădina mea – singurul loc din nefericita noastră ţară unde mă simt bine – gândurile mi se revarsă, năvalnic, pe foaia albă, venind de undeva de sus, poate din cer, amplificându-se în frunzişul copacilor de deasupra capului meu. Sunt, într-adevăr, în grădina edenică. În această stare de spirit pot să visez la cele trei mari încercări transformate pentru oamenii începutului de mileniu, materializate în trei fundaţii:
-____€UROHOOPING,
-____€UROYOGA,
-____€UROSALVAMONT.

În „KABALA”, cifra simbolică pentru fiecare dintre primele două născociri prezente şi deveniri viitoare este de 8, ceea ce semnifică o dublă fundaţie, un octogon, ceva ce dăinuieşte veşnic, iar cifra simbolică pentru cea de-a treia născocire este 5, reprezentând cele cinci elemente sau, mai concret, piramida.
-____Cu ce activităţi s-ar putea ocupa fiecare dintre aceste trei fundaţii? Şi de ce prefixul €URO?
-____În primul rând pentru că în mod normal, omenesc, €UROPA, este o imposibilitate, o plăsmuire, o „fata morgana” care, iată, prinde contur chiar în faţa ochilor noştri! Popoare ce s-au duşmănit de secole pot să trăiască, în pace, într-o uniune prosperă. De ce nu ne-am strădui ca lumea să devină

€URO? Ce sens are terorismul când toți suntem copiii aceluiaşi Dumnezeu?

_____În al doilea rând, pentru că toate cele trei născociri au apărut (au fost transmise) în mintea unui neo - €uropean de la „limes-ul” estic care este pătruns de necesitatea altoirii acestei civilizații obosite cu noi ramuri preluate de la poalele HIMALAYEI.

Noi, toți humanoizii, avem nevoie de un alt fel de existență, mai nestresantă, mai blândă, mai destinsă. Dar va trebui să adaptăm HATHA YOGA tradițiilor noastre de climat rece, reexportând-ă apoi, la nivel global.

Acesta este primul pas spre transformarea noastră lăuntrică pentru că biserica noastră (în sensul de clădire sau de casă de rugăciuni) este reprezentată de covoraşul nostru pe care meditǎm în postura HALASANA sau VIPARITA KARANI sau SUPTA VIRASANA, în fiecare dimineață, nu mai mult de 5 sau 10 minute.

În acest fel, LUMEA se va schimba fundamental: vom locui pe o planetă de yoghini.

Despre €UROHOOPING am mai povestit dar voi mai reveni cu câteva precizări, cândva, în viitor, iar despre €UROSALVAMONT voi relata, câte ceva, în paginile ce vor urma.

„Linişte:
plimbare solitară,
fericire solitară.”

SHIKI (1866-1902)

Dragul meu prieten,

Doream, de mult, să povestim despre ispită şi am omis,de fiecare dată, atunci când mă aşezam la masa mea de scris, în grădină, în apropierea bolții de vie, în bătaia razelor lungi ale soarelui de toamnă târzie ce seamănă cu o adevărată iarnă californiană. Mai mult, în spatele curții mele curge un râu al cărui susur, ca zgomot de fond, mă calmează şi, adesea, mă inspiră.

În structura profundă a omului există o constantă adânc înrădăcinată: ezitarea. Omul a fost creat dilematic, indecis apriori. I se ivesc mereu câte două sau mai multe căi pe care trebuie să pornească fără însă a fi suficient de edificat asupra lor şi asupra destinației finale. Nu este această răscruce existențială nici o roată a norocului, în exclusivitate, dar presupune, totuşi, puțină reflectare înainte de avântarea ireversibilă spre viitorul care va deveni destin. S-a pus, adesea, întrebarea: de ce Dumnezeu a propus o interdicție aparent blândă lui Adam şi Evei, aceea de a nu gusta din „fructul oprit”? Să fi găsit El o cale elegantă pentru a-şi exila „creația” din Paradis? Pentru că se ştie că cea mai sigură cale de a stimula o răsturnare fundamentală a „Legii” este aceea de a impune o interdicție draconică. Nu contează ce fel de lege, bună sau rea. Ei bine, Dumnezeu ştia mai bine decât toți învățații lumii şi cu

toate acestea el a ispitit-o pe Eva. Pentru că Adam era uşor de manipulat. Într-o emisiune TV extrem de interesantă, am văzut tehnica de capturare a elefanților sălbatici din India şi a cailor sălbatici (mustang) din preriile nord-americane. Îmblânzitorii trimiteau o femelă „în călduri" în mijlocul acelor masculi sălbatici iar ei o urmau ca nişte mieluşei. De aceea Dumnezeu trebuia să o ispitească pe Eva.

Sau poate El a dorit să verifice puterea de rezistență morală a lui Adam aşa cum va încerca, mult mai târziu, cu Iov? Dacă acesta era motivul real, Adam a căzut la testare cu consecințele pe care le cunoaştem.

Dar nu mai este ceva neclar (sau pare a fi). Şarpele-ispititor al Evei cu „fructul-oprit" era trimis, tolerat, acceptat sau el-însuşi se strecurase, neobservat printre barajele de protecția inexpugnabile ale Paradisului? Dacă era trimis, de către cine? Dacă era tolerat, exista şi acordul lui Dumnezeu? Sau era suficientă aprobarea unuia dintre secretari?

Dar dacă Diavolul în piele de şarpe se strecurase în Paradis cu acordul unuia dintre gardieni? De aceea îmi place să-ți menționez cuvintele pentru că închid în ele o ambivalență pe care începem s-o remarcăm, adesea, în aceste timpuri în derivă…

„Unul dintre posibilele răspunsuri ar putea fi că Dumnezeu a jucat la două capete adică atât pe cartea interdicției care să-l încerce pe Adam, în acest caz rezultând două variante, cât şi pe cartea „exilului cosmic", în acest caz scopul real al Său fiind acela de a popula Planeta, un loc nici bun , nici rău sau şi bun şi rău, un loc de tranziție pentru nişte „creaturi" neterminate în mod intenționat având, în orice moment, şansa (în ciuda scufundării, uneori abisale, în „rele") de revelație a luminii primordiale spre care, inevitabil, sunt atrase toate viețuitoarele. De aceea trebuia să vină cineva pe acea planetă blestemată pentru a trezi şi a arăta Calea pierdută… Poate un mijlocitor, un mântuitor".

„Dansul libelulelor:
o lume
în soarele ce apune".

KIGIKU (sec. XVII)

Ce-nseamnă eternitatea? Are vreun sens să ne punem o astfel de întrebare? În urmă cu o săptămână primeam invitația, total neaşteptată, de a participa la înmormântarea prietenului şi fostului meu coleg de liceu, Jean B. El locuia peste deal, la vreo 4 Km distanță de bârlogul meu, împreună cu mama, soția, cele trei fete şi o nepoată, în vechea casă părintească. Tatăl său murise de peste trei decenii. Era pensionar, pe caz de boală, din armată, dar nu a suferit cu inima, niciodată. Vineri a plecat la pădure să aducă lemne, a depus un efort prea puternic, umflându-i-se o venă, s-a întins puțin şi după

30 de minute era mort.

Mormântarea a avut loc duminică iar luni, 6 octombrie, ar fi împlinit 49 de ani. Era mai mare decât mine cu cinci luni. Detest participarea la înmormântări.

La prietenul meu trebuia să mă duc dar nu-mi vine să cred nici acum că el a trecut Styxul.

Ce nedreaptă este viața! Mama sa, de 74 de ani, îl va plânge încă un deceniu… Nepoata sa de 2 ani, nu îl va cunoaşte…

A trăi veşnic este o condamnare.

Adevărata eliberare este trecerea bruscă, fără chinuri, în lumea celor drepți. Prietenul meu a avut această şansă pentru că a fost un om bun.

„Niciodată n-am voit
să îmbătrânesc -
dar clopotul templului bate”.

JOKUN

M-am întrebat, adesea, de ce ziariştii sportivi nu scriu bine literatură artistică şi mi-am răspuns parțial… probabil pentru că sunt obsedați de imanent, au mania cifrelor, a rezultatelor concrete, a competiției cu orice preț sau poate, de asemenea, pentru că nu au timp să viseze, să se elibereze de vuietul asurzitor al stadioanelor şi de coridele conferințelor de presă. Prin natura meseriei, nu-şi pot permite să se detaşeze de lumea agitată a celor mai multe dintre sporturi, izolându-se undeva, în mijlocul naturii şi reflectând în singurătate.

Apoi, lecturile lor, adesea, sunt foarte subțiri, limbajul lor limitându-se doar la cel tehnic.

Spiritul poeziei le este total străin. Dar nu acest fapt este grav ci altul… Că o societate ce stimulează excesiv sporturile – spectacol este o societate de plebei bolnavi psihic, iar sporturile dominante sunt cele practicate de gladiatorii moderni. Pentru marea masă a telespectatorilor, sportul – rege este răspunzător de infarctul miocardic generat de emoțiile imense ale acestora.

A venit vremea ca plebeul modern să se rupă de confortul cotidian, de televizor, de sedentarism şi de îmbuibare şi să se arunce în arenă, devenind gladiator. Într-un limbaj modern, el se va numi „hooper”.

„Femeia stearpă,
câtă duioşie arată
păpuşilor”.

RANSETSU (1653-1707)

Sfinția Voastră,

Scrisorile mele pentru Dumneavoastră ar trebui să reprezinte un fel de confesiune, ceea ce ar presupune o discreție totală şi eternă asupra lor.

În acest caz ar trebui ca eu să intru în biserică, solicitându-vă ajutorul (oficial) de a-mi asculta mărturisirea. Dar eu, un mirean „înrăit” – vă rog să-mi permiteți să deviez, puțin, gândul la care voi reveni imediat… ” Ajută Doamne necredinței mele” cum spunea, frumos, părintele Rafael NOICA – nu intru în biserica Sfinției Voastre decât pentru a vă întâlni şi a mai pune la cale redactarea vreunui articol de ziar sau a analiza, împreună, situația politică tensionată a lumii acesteia, unde s-a întâmplat să vieţuim. Şi Dumneavoastră, cu o infinită răbdare şi cu o siguranță pe care v-o dă numai credința, acceptați revenirea mea în comunitatea bisericească ca şi când aş fi un rătăcitor.

Citesc acum, cu mare viteză (pentru că trebuie s-o returnez proprietarului) o carte interesantă deşi prea tehnică pentru mine: „Mâinile tale te pot vindeca” de Maestrul Stephen Co, Eric B. Robins şi John Merryman.

Ideea esențială a acestei cărți se referă la aplicațiile practice, verificate asupra multor pacienți, ale descoperirii şi ale îmbunătățirii metodelor unei „învățături” asiatice ale Maestrului Choa Kok Sui (un chinez din Filipine) numită VINDECAREA PRANICĂ.

Am adus, acum, în atenția noastră acest subiect din câteva motive care au legătură cu ideea de comunitate. De mult doream să analizăm, împreună, trinomul individ – comunitate – sectă şi iată că acum mi s-a ivit prilejul…

Îmi aduc aminte (expresia nu este potrivită pentru că doar am citit în Biblie, însă încep şi eu să „vizualizez”, precum maeştrii asiatici, evenimente, locuri, întâmplări) despre vizita Sfântului Pavel la Atena când, după ce şi-a răcit gura degeaba, a spus discipolilor săi că va trebui să-şi scuture colbul de pe sandale. Mi se pare esențial acest moment pentru că ne arată ce înseamnă o comunitate „împietrită” în propriile convingeri, surdă spre orice înnoire, chiar dacă democratică. Acum, în zilele noastre, democrația a devenit un fetiş, un idol, un panaceu universal, care ar trebui să rezolve toate problemele fierbinți ale lumii.

Şi, uitându-ne în jur, ce vedem? Din ce în ce mai multe războaie „locale”, din ce în ce mai mulți morți, populații întregi dislocate şi înfometate, din ce în ce mai mulți terorişti sinceri, etc. … Nu vreau să spun să democrația, ca metodă, ar fi rea ci doar că nu este suficientă. Ea nu este decât un cadru, un eşafodaj, un pachet de norme, însă pe acest schelet va trebui să construim, noi, oamenii vii, în carne şi oase, cu prejudecățile noastre, cu intoleranța noastră, cu nemulțumirile noastre cotidiene. Şi, cum bine ştim, amândoi, democrația înseamnă victoria unei majorități. Dar trebuie să subliniez:

întotdeauna orice majoritate, din orice timp istoric, nu este decât efemeră şi relativă: ca un fluture frumos ce moare după o zi. Poate că de aceea condamnă, cu atâta uşurinţă, orice pârât pentru delictul de opinie, acest sistem care rămâne, totuşi, cel mai bun.

„Ciocârlia
se ascunde
în largul azurului”.

RIKUTO (sec. al XVII – lea)

Aceste trei născociri ce se pregătesc să disloce mentalităţile consumiste imperiale dominante la nivel planetar, adică €UROYOGA, €UROHOOPING-ul şi €UROSALVAMONT-ul trebuie a fi lansate printr-o metodă neortodoxă care a fost numită, în CALIFORNIA – patria sa - în anii ’75 ai secolului XX-lea, COPYLEFT.

Pentru a putea fi înţelese cu uşurinţă gândurile ce vor urma, cea mai bună metodă de explicare este cea inductivă, engleză. De la exemple spre generalizare.

Se ştie că orice yoghin adevărat, chiar dacă este începător este stabil în plan psihic şi suficient de detaşat de lumea materiei (sau a iluziei „MAYA”) pe care o acceptă formal dar de care reuşeşte să se detaşeze, insular, plonjând în propriul sine. El nu va fi niciodată, un revoluţionar, un incendiator, un anarhist ci doar un atipic paşnic. Deci nu va râvni la maşina aproapelui, la vila vecinului, la resursele financiare considerabile ale colegului său de şcoală pentru că el se detaşează treptat, constant şi ireversibil de toate acestea.

Mai mult, el a donat casele sale moştenite, pământurile sale şi mai are doar o pădure pe care o va dărui în curând.

Desigur, el nu a cerut nimic în schimb. El se simte complet liber, ca păsările cerului. De aceea, în cutia sa de rezonanţă care este sufletul său, i-au sosit acele mesaje astrale traduse în cele trei forme de €URO pomenite mai sus.

Dar metoda aleasă care amplifică exponenţial impactul acestor idei asupra oceanului humanoizilor debusolaţi este în aceeaşi manieră de originală.

COPYLEFT –ul este opoziţia COPYRIGHT –ului (dreptul de autor).

A apărut în Silicon Valley din CALIFORNIA la iniţiativa unor tineri cercetători pasionaţi de noile tehnologii oferite de computer, ostili intereselor marilor industrii şi gata să lupte cu orice mijloace împotriva copyright-ului.

”În 1984, Richard STALLMAN a lansat Fundaţia pentru un Software Gratuit care avea ca scop divulgarea gratuită a unor coduri care ascund secrete de funcţionare a programelor software.

În anii ’90, studentul (de atunci) finlandez Linus TORVALDS a lansat sistemul de operare LINUX care a fost disponibil pe INTERNET. Linux este un software gratuit ce poate fi copiat, modificat, dăruit, în schimbul acestor facilități fiind necesar ca utilizatorii să semnaleze problemele apărute şi să propună noi variante.

Mişcarea COPYLEFT este garantată prin lege şi se numeşte LICENȚA PUBLICĂ GENERALĂ: când un produs este înregistrat cu marca copy left, acesta poate fi copiat şi distribuit cu obligația de a înregistra noile produse sub aceeaşi marcă de gratuitate. Nimeni nu poate să preia un astfel de produs şi să îl breveteze pentru a institui copyright-ul”

La San Francisco s-a născut „FUNDAȚIA PENTRU FRONTIERE INFORMATICE deschis”.[2]

Ei bine, acesta este modelul urmat de noi, inventatorii HOOPING-ului… Lansarea pe INTERNET (după obținerea COPYLEFT –ului) a schițelor HOOPY –ului pentru producerea ei, fără licență, de către oricine în lume dar, în acelaşi timp vom porni expediția pe Dunăre cu acest vehicul. Marca înregistrată va fi doar noul sport HOOPING –ul şi nu vehiculul propus de noi.

-_____Dar cine suntem noi?

„Zi de iarnă –
e cald la soare
şi totuşi tremuri!”

ONITSURA (1660-1738)

Dragul meu prieten,

Un binecunoscut proverb latin spune: „erare umanum est, perseverare, diabolicum”. Dar ceea ce, pentru romanii care şi-au fondat imperiul tocmai datorită extraordinarei lor cerbicii, hotărâri şi încăpățânări de a nu se lăsa învinşi, a persevera până în pânzele albe era ceva lipsit de raționalitate, pentru vechii evrei, şi implicit pentru Dumnezeu, nu era. Povestea lui Iov, una dintre cele mai frumoase din Vechiul Testament, reprezintă eterna dovadă că lui Dumnezeu îi plac „nebunii, neadaptații şi catârii”. Poate că, pentru orice societate sunt preferați cei comozi dar adesea, vine vremea marilor schimbări care nu pot fi „trâmbițate” decât de către acei profeți incoruptibili din vechime.

Povestea lui Iov este exemplară pentru orice timp şi orice spațiu geografic al Planetei Albastre. Din unghiul de vedere al psihologiei abisale ar putea reprezenta o obsesie, o fixație maladivă a unui bătrân halucinant ce-şi reprezintă lumea conform propriei viziuni. Toți prietenii săi greşesc deşi îl învață numai de bine (aparent pentru el), toate relele care i se întâmplă nu-l

[2]2 Extrase din cotidianul NAȚIONAL

înconvoaie, el ținând-o, una şi bună, pe a lui. Parcă ar fi fost într-o ureche.

E drept că are anumite îndoieli şi nu îndrăzneşte să-i ceară socoteală lui Dumnezeu dar tot el revine cu încredere şi mai mare fiind convins de adevărul său unic pe care-l întrezăreşte dincolo de toate furtunile prezentului (acel prezent etern în care ne complăcem să vieţuim şi noi, în mod larvar) într-un moment când protectorul său divin se mulţumea doar să-l observe, suveran şi impasibil, dublându-i caznele. Îţi imaginezi ce s-ar fi întâmplat dacă Iov ar fi murit? Sau mai grav, dacă el ar fi cedat ispitei omeneşti din el – însuşi de a-l huli pe Dumnezeu, de a-i întoarce spatele, de a da curs sugestiei prietenilor săi care reprezentau şi o fac şi acum cu mult succes – acea majoritate flexibilă mereu la îndemâna oricărui formator de opinie sofist ce demonstrează orice, în orice moment şi sub orice regim, cu condiţia de a fi în graţiile celor atotputernici? Atunci, această poveste nu ar fi existat în Biblie ceea ce nu ar fi scăzut, cu nimic, valoarea acesteia. Totuşi, Povestea lui Iov există pentru că Dumnezeu a vrut ca noi, fiecare dintre noi, în rarele momente de autoanaliză (de spovedanie) să ne aplecăm puţin asupra reluării lecturii sale şi să nu ne mai temem de acea majoritate ameninţătoare din vecinătatea noastră, de acele priviri piezişe de balaur frustrat care ne pândesc şi de acea atmosferă fetidă de junglă amazoniană în care continuăm să vieţuim, stoic, pentru că unicul pericol mortal este ispita din noi – înşine: ispita de a ceda!

De aceea trebuie să repetăm, mereu: IOV există!

„Vânzătorul de evantaie:
duce cu el un maldăr de vânt -
ah, năduful!”

KAKÔ (sec. XVII)

Meditaţia orientală, de toate nuanţele, se face în linişte şi în singurătate. Ea purifică mintea şi restabileşte echilibrul esenţial dintre trup şi cer.

Meditaţia occidentală – este o denumire improprie – presupune revărsarea gândurilor pe un suport material cum ar fi hârtia, piatra, lutul, pânza, portativul şi comunicarea acestora şi celor din jur. De fapt, mecanismul este acelaşi: hipofiza secretă endorfine care se revarsă în creier, inundându-l şi provocând acea de senzaţie de BINE atât de specifică îndrăgostiţilor dar şi sportivilor după obţinerea unei victorii sau a creatorilor de orice fel, după terminarea unei lucrări deosebite. Fiecare dintre noi am simţit această senzaţie de BINE la trezirea după un vis frumos. Creierele noastre au fost spălate şi uşurate.

Dar orice tip de meditaţie nu poate fi practicat decât undeva în mijlocul naturii ascultând „sunetul liniştii” şi „mângâind flacăra”.

Toţi, dar absolut toţi, trăim pe un ţărm fragil bucurându-ne, uneori, de

nisipul încins al plajei sidefate şi cufundându-ne tălpile încinse în apa limpede a oceanului învecinat. Trăim pe o balanță pe care am dori-o în echilibru, dar ni s-ar părea monotonă dacă ar rămâne blocată astfel.

Ascultăm foşnetul frunzelor galbene de toamnă şi măcăitul rațelor nesătule, lătratul câinilor şi sunetul unui motor îndepărtat care ne sfâşie meditația.

Dar razele călduțe ale soarelui de octombrie şi imensitatea cerului azuriu, mediteranean, ne redau încrederea.

Aceasta ar putea fi eternitatea…

De ce această carte? Îmi spunea prietenul meu, Lucian că „la început a fost cuvântul", parafrazând Biblia. L-am combătut, atunci, replicându-i că doar gândul este fundamental – în termeni fizici se numeşte vibrație sau frecvență - cuvântul nefiind decât un mijloc de traducere. Şi acum gândesc la fel… dar în lumea noastră – cea a gândirii occidentale – cuvântul a fost fetişizat. De aceea soluția pe care am ales-o este acțiunea. O luptă fizică cu mine – însumi. Mi-am propus să înconjor Pământul, pe marile fluvii, cu un „hoopy", într-un timp cât mai scurt: mai puțin de un an. Asta înseamnă cel puțin 120 Km /zi considerând că ar rămâne o lună (30 zile) pentru deplasarea convențională cu automobilul şi avionul de la un râu la altul. Dacă vehiculul meu (hoopy) ar pluti pe râu în fiecare 24 de ore, fără să-l accelerez, ar însemna să mă deplasez cu 5,16 Km/h, aceasta fiind viteze medie – standard a râurilor, dar eu accelerez pe timpul zilei, chiar alergând în interiorul hoopy-ului, însă unele fluvii sunt mai lente. Oricum , cred că pot să parcurg 120 Km /zi, timp de 334 de zile pe an. Acesta este pariul meu cu „The Guinness Book of Word Record".

„În pădurea întunecată -
o boabă cade :
sunetul apei."

SHIKI 1866 – 1902

Sfinția Voastră,

Deşi m-am îndepărtat, puțin, de „vindecarea planică" despre care tocmai citesc, voi reveni în curând, observând comunitatea şi modul său de acțiune.

De o vreme, mă încearcă un presentiment – sper, să fie doar o nălucire a minții mele – de sfârşit de lume. Este imprecis, nedefinit clar, difuz, dar îmi revine, constant, cu obstinație. M-am gândit că, până la urmă, nu este rău în sine, pentru că oricum nu depinde de noi, muritorii, să oprim sau să deviem producerea acelui potențial eveniment apocaliptic. Speram, mai demult, imediat după aselenizare ca, noi, pământenii, să înființăm baze de cercetare pe Lună, apoi să o colonizăm rapid, urmând să ne extindem stăpânirea, foarte repede, asupra planetelor apropiate, măcar până la centura de

asteroizi, într-o primă fază – mă gândeam pe atunci, profitând de gravitația scăzută a astrului nopții. Dar, de o vreme, de când am acumulat înțelepciune, cred că am început să înțeleg mesajele divine: ar fi imposibil ca noi, cei de astăzi, să devenim stăpânii Universului, pentru că nu ne-ar ajunge şi l-am distruge mult mai repede depăşind orice fel de prognoză. Modelul cultural dominant acum este cel al competiției fără limite, desigur cu anihilarea adversarului – totală şi ireversibilă – este un fel de hiper liberalism ce a început, deja, să obosească planeta. Cu siguranță că nu degeaba clamează Papa, mereu, despre valorile morale necesare în primul rând şi într-o societate a bunăstării dar fie nu este înțeles, fie este ignorat.

Referitor la „vindecarea planică" despre care vă povesteam anterior, observ că este o mare modă, acum, în occident, benefică, de altfel. Şi terapia Reiki este ceva semănător. Poate că eu sunt mai deschis spre aceste practici asiatice deoarece sunt un practicant de HATHA YOGA. Nu voi înceta să subliniez, mereu, acest apelativ (HATHA) pentru a nu fi confundat cu adepții altor variante de YOGA.

Ce ar fi dacă, pentru început, un mic grup hotărât ar îndrăzni să trăiască fără nici un fel de medicamente? Apoi ar începe să-şi facă publicitate şi, având succes, s-ar transforma într-o sectă?

Ei bine, cam aşa au început şi apostolii lui Iisus Christos şi s-a dovedit că au avut dreptate în ciuda majorității absolute a vremii lor, potrivnice noilor idei revoluționare pentru acele timpuri care nu sunt pe deplin înțelese nici chiar astăzi.

Nu pot să nu-mi amintesc despre acel proces din Agora Atenei când într-o singură zi a anului 399 Î.CH., a fost hotărâtă soarta celui mai vestit filosof, Socrate printr-un vot al majorității. Scorul a fost de 280 la 220 pentru condamnarea la moarte.

Probabil că peste jumătate din genialitatea lui Socrate se datorează acceptării acestui verdict care l-a transformat în martir. Ar fi putut să fugă:i s-a propus dar a refuzat. A băut cucuta la 71 de ani pentru a fi primul dintre marile simboluri ale Europei. De aceea, pentru a ne întoarce la vremurile noastre va trebui să comparăm, în convorbirile noastre viitoare, diferențele dintre comunitate şi sectă, împreună cu potențialul malefic sau benefic al acestora.

„Un fulger:
țipătul unui bâtlan
zburând în beznă."

BASHÔ (1644 – 1694)

Inițial eram trei adolescenți de sub 50 de ani (vârsta minimă pentru practicarea, ca profesionist, a noului sport, hooping-ul) la care s-a adăugat

un al patrulea, un olandez pasionat de sporturile nautice şi, în sfârşit, un al cincilea prieten (socrul olandezului) care, contabil fiind, a văzut şi implicațiile financiare ale viselor noastre sportive. Şi iată că, împreună, ne-am pus pe treabă.

Noi, cei cinci, inițiatori ai acestui nou sport ce pare a fi extrem de uşor de practicat până la o vârstă matusalemică, suntem pe cale de a declanşa o revoluție mediatică. Cum ar fi mai bine să prezentăm: câte un scurt portret, în ordine alfabetică, precum distribuția din filmele americane, sau în ordinea vârstei, sau altfel?. Rezultatul va fi acelaşi…

Lucian este un „berbec" născut în 19 APRILIE 1952 trăit, aproape trei ani, în Statele Unite ale Americii, la CHICAGO. A mai bântuit o lună prin Suedia, (ianuarie 2003) şi o altă lună prin Spania (decembrie 2003). Rezolvându-şi dosarul de pensionare, va fi disponibil pentru „MAREA AVENTURĂ", în jurul lumii (doar pe marile fluvii) cu HOOPY.

Alex-autorul acestor rânduri – este un personaj controversat.

Născut în 20 FEBRUARIE 1955, are toate calitățile şi defectele zodiei peştilor. Nu cunoaşte calea de mijloc deşi aleargă după echilibru, dintotdeauna. În lumea noastră este greu de trăit fără să accepți compromisul. Poate că expediția noastră – pe care am botezat-o „VOYOU" adică vagabond, puşlama, golănel, alegând un termen francez, acum, pe oceanul fără insule al limbii engleze – îi va deschide porțile împlinirii lăuntrice acestui peştişor atât de agitat.

Petre este tot berbec, dar mai tânăr, născut în 1968. Se stabileşte în Franța unde va fi antrenor de FITNESS. De aceea baza noastră de operațiuni HOOPING va fi acolo, la el.

Tony este născut în 20 FEBRUARIE dar, în 1968, şi conduce o mică firmă prosperă numită „BARCA".

Deşi este olandez, a preferat denumirea în limba română a întreprinderii sale. Fiind un adevărat gentleman occidental a acceptat, în familie, postul de vicepreşedinte, lăsându-l pe cel de preşedinte soției sale (fiica lui Ştefan) care este şi olteancă şi mâncătoare de ardei iute, adică o bombă de ceas.

Ştefan – scorpion din 1954 are meritul imens de a stimula declanşarea expediției noastre dar şi a producerii primelor bucăți ca şi a susținerii morale incredibile.

Este un semn ceresc pentru noi faptul că Ştefan, un adept convins al tatonării, al evitării pericolelor, al „drobului de sare" de pe sobă, s-a lăsat convins de necesitatea expediției noastre. Din acel moment el s-a transformat în cel mai perseverent manager logistic al nostru. S-a produs şi conjuncția fericită între el şi un regizor de televiziune ce i-a promis că va realiza filmul expediției noastre pe Dunăre. La prima sa apariție, pe postul TV local, după emoții intense şi după oră în direct, rezultatul a fost miraculos.

Fănel al nostru a devenit colaborator permanent al televiziunii.

„Alte crizanteme;
totul în jurul lor
e grație şi frumusețe.”

CHORA (1729 – 1781)

Dragul meu prieten,

Îți urmăresc zbaterea nefructificată, încă, de a-ți publica prima carte în limba ta maternă şi mi se pare că întreprinzi un demers cu mult mai greu decât orice aventură posibilă a trecutului… Îndrăznesc să merg cu gândul, departe, în trecut, la perioada cruciadelor sau la epoca primelor călătorii transoceanice ale europenilor. Ce bine că avem tradiție, noi, europenii de astăzi… În primul rând, este foarte greu – adesea imposibil – să fii profet în țara ta. Pe de altă parte, însă, tu nu-ți poți publica „LUMEA CONCAVĂ” în limba engleză pentru că nu a fost scrisă în această limbă. Apoi, în spațiul nostru geografic, de margine de imperiu,oamenii, adesea, nu au bani pentru mâncare şi cu atât mai puțin pentru cărți. Este adevărat că noi, cândva, în alt secol, preferam să renunțăm la pachețelul nostru zilnic pentru a cumpăra cărți, numai că atunci acesta era „drogul nostru”. Să nu fim răi cu tinerii de azi pentru că poate şi noi ne-am manifesta la fel… Am fi, poate, dependenți de computer, am prefera iubirile virtuale şi ne-am simți extrem de stingheriți în fața unei superbe domnişoare, în carne şi oase… De aceea a lăsat Dumnezeu fiecărei generații farmecul descoperirii propriei sale lumi, pe care o va avea de privit cu o ingenuă mirare, pentru ca apoi să se avânte cu temeritate, pentru a o descoperi, a o înțelege, a o lua în stăpânire, modelând-o cu propria amprentă şi , în sfârşit, a o regreta… „Unde sunt zăpezile de altădată?” este strigătul etern al tuturor generațiilor la zenitul existenței lor creative. Pentru că orice civilizație, ca stelele şi ca oamenii, nu moare decât după ce-şi revarsă prea-plinul creației sale asupra viitorului. Cultura într-adevăr solară, nu se naşte decât în cadrul civilizațiilor decadente, ostenite de cuceriri, deschise să aprecieze „frumosul inutil” şi moleşite de luptele interminabile, adesea fratricide, de aceea devenite tolerante, deschise la înnoire, care conduc spre inevitabila dispariție. Ca un cimitir al elefanților ce-şi aşteaptă sfârşitul cu seninătate pentru a lăsa posterității acei fildeşi albi şi superbi ce le poartă amintirea departe, peste timp. Probabil că Dumnezeu a inoculat o anume vocație a eternității tuturor creaturilor sale.

De aceea nu trebuie să fii îngrijorat de tărăgănarea apariției cărții tale de eseuri. În ciuda solului stâncos, infertil, ba chiar nociv, din jurul nostru, cu toată prelungirea torturantă a tehnoredactării sale computerizate, ea este, trăieşte, şi o vei vedea tipărită.

Pentru că, după cum spune Ecleziastul: „fiecare are timpul său” şi, te rog să fii sigur că o vei vedea în librării mai curând decât crezi…Curaj!

„Un templu în munte;
nimeni nu vine să se roage
la Nirvana Desăvârşitului.”

CHORA (1729-1781)

Pariul meu cu „Cartea Recordurilor” este mai curând o provocare decât un pariu propriu-zis. În primul rând eu vreau să promovez un alt stil de viață decât cel actual. O sănătate îndelungată bazată pe o alimentație naturistă, o eliminare masivă a medicamentelor de sinteză, o activitate sportivă zilnică, bazată pe competiția cu noi-înşine, având componenta principală HATHA – YOGA, o tinerețe fără bătrânețe, cel puțin în plan psihic, o muncă efectuată din plăcere până în ultima clipă a vieții, trecerea în neființă acceptată ca ceva normal, o societate mai umană care să nu cunoască înfometarea…

Ar fi mai multe dar toate aceste dorințe par a fi doar nişte utopii… Poate că şi sunt dar eu mă încăpățânez să demonstrez că vârsta nu este un impediment pentru nici o încercare a forțelor fizice.

De fapt, eu sunt extrem de tânăr şi nu pot pleca în expediția circumterestră decât peste un şi jumătate. Doar atunci voi împlini 50 de primăveri, intrând în clubul select al seniorilor.

Modul de desfăşurare al competiției mele cu mine - însumi va fi simplu: fiecare zi câştigată din cele 365 ale unui an ar reprezenta o bonificație de un punct, remunerată cu o sumă stabilită de Comitetul organizator.

Cartea scrisă după acest maraton fantastic va putea fi bine vândută şi cheltuielile de călătorie recuperate.

Ar fi frumos să fie cooptată, în acest proiect, şi „National Geographique Society”.

Ar trebui, de asemenea, trase la sorți fluviile sau continentele, ținând cont de apropierea geografică, pentru a se economisi deplasările intercontinentale scumpe, efectuate cu avionul sau, dacă se obține sprijinul unor companii aviatice, acesta nu ar mai fi un impediment! Va trebui, totuşi, să se țină cont că navigația cu un „hoop” nu se poate efectua pe fluvii înghețate, de aceea, în Emisfera Nordică, pe fluviile canadiene şi siberiene, ar fi bine să se circule vara.

Cel mai spectaculos mod de navigație ar fi prin intermediul tragerii la sorți a fluviului următor la punctul de destinație al unei călătorii încheiate pe un râu.

Oricum, aceste detalii tehnice vor fi rezolvate de către organizatori.

Somnul va avea loc în interiorul vehiculului care va trebui dotat cu senzori în infraroşu, pentru a nu atinge şi tampona țărmul.

Alimentația va fi raționalizată şi va presupune un experiment interesant ce se doreşte a încuraja consumul vegetalelor naturale, al peştelui şi al brânzeturilor în defavoare produselor de carmangerie.

După terminarea acestei epuizante încercări se va putea trece la organizarea circuitului celor 12 mari fluvii ale lumii, cu premiile corespunzătoare pentru bătrânii sportivi.

De asemenea, recordul stabilit de autorul acestor rânduri, în jurul lumii, va putea fi atacat atât ca timp de desfăşurarea cât şi ca vârstă a sportivilor.

„Fulgerele verii!
Ieri la răsărit
azi la apus.”

KIKAKU (1660-1707)

Sfinția Voastră,

M-am întrebat, uneori, de ce împăratul Theodosius cel Mare a desființat Jocurile Olimpice. Pe vremea aceea (a întrebărilor mele) nu ajunsesem la o profunzime a înțelegerii pe care sper că am atins-o, acum.

Ceea ce a caracterizat spiritul creştinismului, încă de la formarea primelor comunități, a fost încăpățânarea în susținerea adevărului unic şi, implicit excluderea din propria comunitate a celor cu o gândire diferită. Spiritul sectar a dominat comunitățile creştine, răspândite în întregul bazin mediteranean dar unite prin învățăturile apostolice şi prin prigoana permanentă asupra membrilor lor până după Edictul de la Mediolanum al împăratului Constantin cel Mare.

Ce se putea întâmpla, atât de profund în 82 de ani pentru a schimba, pentru totdeauna, comunitatea creştină?

Ceea ce aveau în comun, atât primii creştini din secolele I şi II cât şi opresorii lor romani, era intoleranța absolută manifestată violent prin aruncarea în arene, în loc de gladiatori, a acestora. Ei bine, această intoleranță explicabilă şi bine exersată avea să se mențină după preluarea puterii laice de către împărații creştini. Da data asta, însă, în sens invers, este adevărat, nu cu aceeaşi violență primitivă ci cu convingerea inevitabilității adoptării unicei căi drepte de urmat pentru om, şi a unicei căi de salvare pentru sufletul său, undeva dincolo, într-un spațiu de unde nimeni nu s-a mai întors şi într-un timp viitor. Dar noi, cei de azi, suntem înclinați să judecăm adesea greşit acele vremuri, impregnați, cum suntem, de un spirit de toleranță care, deja, a devenit periculos. De ce ? Pentru că fiecare grupare pătrunsă de un spirit religios fundamentalist consideră că deține cheia adevărului unic, că este singura posesoare a „dreptei credințe” (ortho=dreaptă; doxa = credință). Chiar dacă cele mai multe celule teroriste sunt islamice, spiritul lor este acelaşi ca al oricărei secte care se respectă. De fapt, ce este secta? Şi cum evoluează ea?

Prima condiție este apariția unui „inițiat” care strânge în jurul său un nucleu de adepți. Întotdeauna, „inițiatul” trebuie să expună idei potrivnice societății contemporane sieşi. Dacă se face vâlvă şi înalții ierarhi se sperie, luând măsuri punitive împotriva „inițiatului” şi al noilor convertiți, succesul este garantat. De fapt, acesta este scopul pentru că singura moştenire

perenă ce durează secole, sau chiar milenii, este cea religioasă. Orice moştenire de sânge se destramă după cel mult, cinci sau şase generații. Dar ceea ce este interesant este faptul că orice sectă se doreşte eternă şi încearcă să se „reverse” peste tot pământul. De aceea conviețuirea sectelor este aproape imposibilă. Cum spunea ABRAHAM LINCOLN: „o tiranie se poate extinde asupra multor state pe o perioadă îndelungată dar niciodată pentru totdeauna şi peste tot pământul”. Dar secta (orice sectă) nu este o tiranie ci o comunitate. Cea mai pură formă de comunitate. Îmi place spiritul sectar!

„ Un zmeu frumos
s-a înălțat
din coliba cerşetorului”.

ISSA (1763-1827)

- Care este rațiunea elaborării acestui jurnal?
- Cu siguranță, nici una.

Autorul lui se încăpățânează să umple paginile albe în miezul unei veri fierbinți, consumându-şi prețiosul timp în defavoarea scăldatului în Dunăre, sau a lucrului remunerat la firma prietenului său, olandez, sau, mai mult, neglijându-şi lecturile din câteva domenii de mare interes pentru un adevărat yoghin european (aceasta presupune, totuşi, metoda parcurgerii unui impresionant număr de cărți cu acest subiect).

Recent un prieten – de departe cel mai mare maestru de yoga (din nefericire, doar în plan teoretic pentru că greutatea sa este de 130 Kg şi, mai grav, preferă taxiul în locul parcurgerii unei minime distanța zilnice de câțiva kilometri) – mi-a împrumutat o carte – dialog dintre medicul Maurice FRYDMAN din Anglia şi Sri Nisargadatta MAHARAJ, apărută în India în anul 1973.

Titlul său: „EU SUNT ACELA” iar subtitlul: „Dialoguri despre absolut”. Această carte interesantă, dar foarte non-europeană, ar putea fi încadrată în categoria de „JNANA YOGA” sau YOGA înțelepciunii. Nu sunt în măsură să formulez opinii asupra gândirii abisale a maestrului MAHARAJ dar, preluându-i metoda de investigare şi sondându-mi Sinele, remarc, prin intermediul intuiției că nu aceasta este calea pentru viitorul oamenilor? Ezitam puțin: cum să spun? Umanitate sau omenire, sau altfel? Mi se pare atât de violent pentru orice gânditor sau filosof „să îndrăznească să pretindă că gândeşte pentru binele omenirii”.

MAHARAJ nu o face dar eu am în sânge acest mod distructiv de reflectare care s-a finalizat, în secolul trecut prin două „ISME” cancerigene: nazismul şi comunismul.

Simt nevoia să citez câteva dintre aserțiunile celor doi înterlocutori (dr.

Maurice FRYDMAN şi MAHARAJ) urmând apoi să comentez citatele, încercând să mă definesc ca viitor învățăcel al unui ipotetic GURU şi presimțind că pe un nărăvaş nu se pot pune hamurile…

„Când un guru îmi cere să meditez 16 ore pe zi pentru tot restul vieții mele lucrul acesta este cu neputință de făcut fără o extremă violență. Are sau n-are dreptate un astfel de guru?”

Maurice FRYDMAN

„Nimeni nu te sileşte să meditezi 16 ore pe zi dacă tu n-ai chef să faci asta. Maestrul va aştepta, însă mintea este nerăbdătoare. Nu maestrul, ci mintea este violentă – minte care se teme de propria ei violență. Ceea ce aparține minții este relativ şi ar fi o greşeală să-l înalți la rangul de absolut.”

MAHARAJ

„Este brahmacharya, continența, imperativă în yoga?

M. F.

„O viață de constrângere şi de reprimare nu este yoga. Mintea trebuie să fie liberă de dorințe şi destinsă.

Asta vine odată cu înțelegerea nu cu determinarea, care nu-i decât o altă formă de amintire, de memorie. O minte care înțelege este liberă de dorințe şi de frici.”

MAHARAJ

„Nu aparține
nici dimineții, nici serii
floarea hazardului…”

BASHÔ (1644-1694)

Dragul meu prieten,

De-a lungul îndelungatei mele perioade de duhovnic am văzut, sau mai degrabă am simțit sau am perceput şi, oricum, am auzit povestindu-mi-se o mulțime de întâmplări de o diversitate imensă. În mod frecvent, cele mai multe relatează aspecte rele dar după întâlnirea cu mine toți, dar absolut toți spovediții mei, se destind devenind mai puțin încrâncenați, mai puțin siguri asupra adevărurilor absolute pe care sunt convinşi că le dețin. În urmă cu mai bine de un deceniu, în Statele Unite, un doctor psihiatru care, timp de o oră, îşi asculta clientul, încasa 50 sau 100 $. Doar ascultând ajuta, uneori,

destăinuirea prin încurajări discrete şi întrebări delicate. Mă gândeam că activitatea acestor medici este cam de aceeaşi natură cu cea a confesorilor – ecleziaşti. Într-o societate din ce în ce mai stresată care se află într-o continuă goană spre căutarea propriei identități pe care nu o va găsi niciodată – în mod intenționat este astfel structurată – unicul echilibru al unui suflet agitat se regăseşte doar după actul confesiunii. Vieţuim într-o continuă goană spre nicăieri pentru că varietatea bunurilor materiale pe care suntem stimulați să le achiziționăm nu ne vor umple, niciodată, imensa prăpastie ce ni s-a deschis în interiorul nostru, cândva, demult, în copilărie.

-_____De ce se înstrăinează oamenii? m-am întrebat.

-_____Poate pentru că au ales să nu se mai viziteze, sau poate că nu mai au ce să-şi spună, sau poate pentru că aşa trebuia să se întâmple…

Mi-ați ghicit gândurile Sfinția Voastră… A fost o vreme când tremuram de nerăbdare să mă urc în primul tren pentru a ajunge să-l văd pe fiul meu care locuia cu mama lui, departe, în altă localitate. Dar cea mai profundă ruptură o produce timpul pentru că este adevărat proverbul care spune „că ochii ce nu se văd, se uită”. O îndelungată neînțelegere conjugală, pe un fond de rigoare creştină ce nu permitea scurgerea energiilor negative acumulate de-a lungul unui întreg deceniu, s-a finalizat atât prin apariția unui moştenitor cât şi, la aproape şase luni distanță, prin părăsirea spațiului comun de viețuire spre o zare himerică, spre împlinirea propriului destin.

După revenirea din „țara rațiunii”, vizitele la „moştenitorul tronului” aveau loc cam de trei ori pe an. După moartea ambilor părinți au încetat, unica legătură rămânând scrisorile. Poate că de aceea au apărut toate aceste pagini devenite, deja, volume… O imensă singurătate sufletească trebuia umplută…

„Pe-un fir de iarbă, libelula
zadarnic încearcă
să se aşeze.”

BASHÔ (1644-1694)

De curând am terminat de citit o superbă carte a lui Vojtech ZAMAROVSKÝ intitulată „La început a fost Sumerul” despre istoricul descoperirilor arheologice din văile Tigrului şi Eufratului. Nu pot să nu consemnez o remarcă ce mi se pare edificatoare…

„Sumerienii au lucrat opere grandioase din argilă, piatră şi metale, dar opere mai mari au creat din cuvinte – un material mai volatil decât fumul dar mai rezistent decât aurul pentru că el ajută la exprimarea gândurilor şi imaginilor poetului”.

Deşi aveam îndoieli legate de utilitatea acestor pagini – ca scop terapeutic, s-a dovedit că această metodă de tratament a sistemului nervos

este infailibilă – citind rândurile de mai sus, mă gândesc că această introducere neconvențională în domeniul psihologiei noului sport numit HOOPING nu va fi de neglijat.

În gimnastica feminină, sportivele de 19-20 ani, sunt pensionare. Un vestit actor cerea, insistent, interdicția de a participa la Jocurile Olimpice sub vârsta de 18 ani. Dar în gimnastica feminină aceasta este tradiția. Nu cred că este vorba despre exploatarea copiilor ci mai degrabă ține de mentalitatea de spectator al luptelor de gladiatori. Industria spectacolului a devenit una dintre cele mai profitabile ramuri economice, vehiculând sume imense.

Este evident faptul că cine plăteşte poate pretinde ceva în schimb. Dar HOOPING-ul reprezintă o discriminare pozitivă acceptând sportivi cu vârsta minimă de 50 de ani. Vor fi astfel două categorii: persoane ce nu au făcut niciodată, nici un sport de performanță şi foşti sportivi retraşi, demult, din activitatea competițională. În acest sport, femeile vor concura cu bărbații, de-a valma. În schimb, va trebui separată o altă categorie de sportivi, mai speciali: handicapații loco-motorii. Cărucioarele lor vor avea loc în interiorul inelului de HOOPING, cu siguranță.

Li se va da, prin intermediul competițiilor, o şansă de supraviețuire totală, eroică.

Noi, plebeii de azi, ne vom transforma în atleții unei societăți mai sănătoase şi poate, mai umane.

File de jurnal…

27.8.2003. Din nou am răsfoit, azi, cartea lui Gopi KRISHNA despre KUNDALINI. Cred că şi eu sunt atins de aripa lui ISIS. Îmi doresc enorm ca, spre sfârşitul vieții mele terestre, această forță înfăşurată la baza coloanei vertebrale să se ridice prin chakra SAHASHARA din creştetul capului, spre cer. Mă tem să scriu mai departe ceea ce gândesc, ştiind (?), sau mai degrabă simțind, că sunt o încarnare a unui mare indian din vechime. Mă intrigă această frază când îmi amintesc de amprenta mea materialist-dialectică. Dar cred că am început să progresez pierzându-mi „solzii" MAYEI. Această lume este o „iluzie." Doar lumea spiritului este cea mai reală…

„Mai rece decât omătul,
luna iernii
pe un păr alb".

JÔSÔ (1661-1704)

Sfinția Voastră,

Există o sectă superbă în Statele Unite ale Americii(țara sectelor prin excelență) numită AMISH. Fondatorii săi au venit din Elveția, în urmă cu trei

secole şi erau vorbitori de limba germană. Trăiesc în comunități închise, în ferme din mediul rural. Se îmbracă ciudat pentru vremurile noastre, ca dintotdeauna… Frații cu haine negre, cămăşi albe şi pălării negre cu boruri mari ca la 1700 şi surorile cu fuste negre, lungi, plisate şi bluze albe. Desigur, şi hainele pentru anotimpul rece sunt tot negre. Ceea ce mi s-a părut interesant a fost spiritul acestei comunități: nimeni nu minte, nu fură, nu se îmbată, nu înjură. Ei citesc în fiecare seară pasaje din Biblie, după ce au terminat munca câmpului. În schimb, sunt neajutorați în comunitatea americană contemporană. Nu-i ține nimeni, cu forța, în propria comunitate, pentru că lumea exterioară le este zugrăvită în culori atât de sumbre (ca Infernul) astfel că le trece pofta să-şi părăsească destinul. Şi destinul lor este să rămână, fiecare dintre ei, o rotiță care menține funcționarea sistemului. Am văzut un film sensibil despre această sectă. Nu era un documentar ci un „policiclic”. Un polițist din Philadelphia (Harrison FORD) ştia că singurul martor la o crimă era un băiețel AMISH dar ştiau şi asasinii. Astfel el reuşeşte să se refugieze în acea comunitate, împrietenindu-se cu mama băiatului (martor) şi trăind şi lucrând alături de acei oameni minunați, neadaptați însă la societatea violenței din marile oraşe americane. Până la urmă, desigur bandiții sunt prinşi şi filmul se termină cu bine. Dar ceea ce doream să subliniez era faptul că ideea de sectă nu este apriori nocivă. Trebuie să introducem, mereu o nuanțare când etichetăm diversele organizații religioase. Un spirit sectar presupune ca aspect pozitiv şi mulțimea de predicatori (propagandişti) ce îşi caută prozeliți, adesea prea incisiv. Bisericile îmbătrânite se mulțumesc doar să gestioneze propriile comunități de enoriaşi, moştenite. Nu este vina lor. Este inevitabila evoluție sub patina timpului.

Orice sectă nu poate găsi decât două căi de manifestare. Fie se „umflă” cuprinzând mulțimi din ce în ce mai mari de adepți şi, în acest caz, nu mai poate rămâne unitară, divizându-se în „biserici”- aceasta este criza de creştere care a cuprins toate marile religii – fie rămâne pură din punct de vedere iudeocratic, având şanse mari să fie lichidată. Există, frecvent, o neînțelegere asupra termenului de biserică. În accepțiunea modernă, cei mai mulți cred că este vorba despre clădirea unde se țin slujbele dar pe vremea apostolilor, ecclesia însemna comunitatea de trecători (peregrini) în mijlocul mulțimilor păgâne. Comunitatea îşi putea ține slujbele şi în pădure sau în catacombe. Ideea esențială este ideea de comunitate. Vom vedea mai târziu de ce. Dar o întrebare rămâne: cum putem preîntâmpina o comunitate să se transforme într-o sectă? Putem s-o facem, într-adevăr?

„ Licuriciul
Văpaia lui
rece în palmă.”

SHIKI (1866-1902)

Mintea mea, antrenată excesiv doar pe terenul cunoaşterii, prin acumularea fără metodă a unor informații livreşti, prin devorarea unei cantități impresionante de cărți ce se exprimă în tone, nu m-a condus spre înțelepciune care este domeniul exclusiv al sufletului după cum frumos spunea Julie SHANNAHAN(„ cunoaşterea este puterea minții, înțelepciunea este puterea sufletului”). De aceea sunt din ce în ce mai convins că drumul europenilor nu poate continua la nesfârşit în direcția sugerată de Confucius pentru China imperială. Prea multă învățare distruge imaginația, prea multe reglementări osifică structurile, iar căutarea fericirii nu poate fi practicată în grup dacă dorim să nu trăim într-o societate a furnicilor. Totuşi, nici nihilismul lui MAHARAJ (din a cărui înțelepciune – reală, de altfel – voi mai cita câteva calupuri) nu poate fi calea noastră europeană. Simt că ni se cere mult dar sunt convins că nu vom putea face față solicitărilor cu metodele actuale. De aceea va trebui, mai întâi, să ne transformăm, noi-înşine. Dar cum? Nimeni nu ştie, pentru moment. Poate că ar putea fi o soluție dacă vom încerca să devenim yoghini. Dar nu orice fel, ci doar practicanți de HATHA YOGA. Au mai încercat vreo câțiva europeni(dar şi americani) de a adapta această practică multimilenară pe înțelesul nostru şi au reuşit. Mă gândesc acum la Kareen ZEBROFF din Canada şi la cartea sa superbă: << Yoga pentru începători >>.

Pentru noi, yoga ca un sport este un lucru bun. Putem merge destul de departe pe acest drum dar numai până la o bifurcație. BHAKTI YOGA este asemănătoare cu caritatea creştină, devoțiunea se întâlneşte, de asemenea, şi la isihasmul călugărilor ortodocşi. JNANA YOGA, însă, după cum o percep până acum, nu este pentru noi, europenii. Ar trebui să ne extirpăm, din Sinele nostru, activismul. Nu putem sau nu dorim să redevenim un continent de călugări pasivi. Preferăm să accelerăm ritmul creativității noastre chiar dacă ne va duce, foarte curând – o ştim – la autodistrugere, la neant. Preferăm neantul exploziv, violent, în locul celui pasiv, contemplativ, indian. Noi toți, europenii, am avut strămoşi, ciobani, obişnuiți să mănânce carne de capră, de oaie şi ulterior şi de alte animale. Sângele nostru clocoteşte de pofte pe care nu dorim să ni le stingem contemplând liniştiți lumea sub un capac din care ne cad, în gură, poamele. Noi nu putem fi decât nişte cuceritori eterni pentru care tot UNIVERSUL este prea mic. De aceea nu ne-a lăsat Dumnezeu, încă să ne stabilim pe Lună.

Suntem un real pericol. Şi încă ceva: ideea de Dumnezeu, de Divinitate, de Creator, este fundamentală. Este total inutilă filosofia JNANA bazată pe propriile noastre percepții limitate !

„Cu cât înțelegi mai clar că la nivelul minții poți fi descris numai în termeni negativi, cu atât mai repede vei ajunge la sfârşitul căutării tale şi vei

realiza că tu eşti ființa fără de limită.”

Sri Nisargadatta MAHARAJ[3]

„Neştiind
că-i un loc vestit,
omul munceşte pământul.”

SHIKI (1866-1902)

Dragul meu prieten,

Nu am înțeles de ce unii oameni refuză şansa eternității. Mă gândesc, acum, la aventura publicării acelei ciudate cărți intitulată „LUMEA CONCAVĂ”. După cum spunea, frumos, prefațatorul său – un profesor de filozofie cu o structură de profundă finețe a sufletului său (şi am să te rog să-mi accepți prea lunga digresiune în defavoarea paginilor consacrate analizării „păcatelor omenirii”), ei bine, sunt total de acord. Iată cuvintele sale:

„Această carte, şi periplul editării sale îmi amintesc de manuscrisele lui Leonardo da Vinci, care dacă ar fi fost cunoscute la momentul în care au fost elaborate, n-ar mai fi determinat ca ideile pe care le conțineau să fie reinventat; pierderea a fost o întârziere de câteva secole, câştigul a fost apariția lui Newton, Leibnitz, Fermat, Hujghens, etc.

Vreau să spun chiar acest lucru: dacă această carte nu este cunoscută, acum, fiind deja scrisă, ea tot ar trebui scrisă de cineva. De aceea eu am citit-o cu mare interes, cu bucurie spirituală, dar şi cu mare nelinişte existențială (cu sentimentul că am descoperit imanența piramidei) şi o recomand cu următoarea precizare: trebuie s-o citească numai cei pregătiți s-o citească!”

Aşa-zisul tău prieten de pescuit de la cumpăna dintre milenii pe care l-ai găzduit, ospătat şi plătit regeşte pentru tehnoredactarea cărții tale, datorită influenței nefaste a soției sale care ți-a promis că nu te iartă şi a făcut-o pieziş, colateral, indirect, pentru exprimarea ideilor tale referitoare la simpatia ta pentru evreii care au fost victime ale holocaustului (ea fiind o fanatică rasistă şi antisemită), nu numai că te-a amânat peste şase luni, dar ți-a dat speranța că îți va înmâna discheta pentru a i-o preda editorului tău care aşteaptă, demult, să-ți publice prima ta carte. Ceea ce mă miră este gândirea acestui ciudat electronist (născut ce-i drept, în zodia balanței) asupra blocajului său inutil. Este normal să-i excluzi prefața din cartea ta şi sunt convins că vei ține cont de sugestia mea de a-l elimina atât pe el cât şi pe soția sa din partea de mulțumiri a cărții tale, cu toate că ea ți-a tras la sorți secvențele ce s-au ordonat aleatoriu, dând farmec acestei lecturi şi făcând-o, totodată, unică! Eu, confesorul tău, te sfătuiesc să-ți laşi onoarea şi tradiția

[3] MAHARAJ = marele rege

aristocrată la o parte şi să tai în carne vie. Numele acestor indivizi nu vor putea merge cu tine în eternitate.

Ei, nu există. Ei sunt doar nişte firişoare de nisip.

Nu reprezintă decât simplă materie. Doar atât.

„Zile domoale
anii ce zboară
uitați.”

TAIGI (1709-1772)

Oamenii care citesc mult sunt periculoşi. Este o mentalitate dominantă aici, în locul meu de exil. Mai mult, lectura reprezintă cel mai periculos drog: este subtil, aparent fără urmări catastrofale pentru comunitate dar te captează şi-ți schimbă viața. Nu ar fi mare lucru dar se-ntâmplă, uneori, să schimbe şi viețile a milioane de semeni dacă cel atins de boala cititului îşi revarsă gândurile… Este posibil ca un maestru spiritual să nu aibă lecturi?

Este, dar limbajul aceluia este noduros, neşlefuit, grobian. Din acest motiv este periculoasă lectura: pentru că modelează frumos şi focalizează rațiunea şi sentimentul.

Nu îmblânzeşte firea omului dar o pregăteşte pentru aceasta. Ar trebui ca omul să trăiască într-o societate perfectă, total programată şi predictibilă? Acesta este marele pariu al Prințului Întunericului…

Primul pas pentru reuşita acestui demers este abolirea lecturii. Dacă s-ar dori interzicerea ei efectul ar fi contrar. Interdicția stimulează enorm resorturile cele mai fine ale omului. În schimb, explozia informațională dă rezultate peste aşteptări, cu atât mai mult cu cât s-a găsit un înlocuitor ideal: ecranul de sticlă. Am intrat deja în era vizualului. Galaxia Guttenberg este pe cale de dezintegrare. Mai mult, ecranul de sticlă creează dependență dar de o altă factură decât lectura: o dependență noncreativă. Ce înseamnă toată această dezvoltare explozivă a industriei de „loisir”care trebuie umplut dar, de preferință, fără efort. De aceea milioane de oameni preferă să fie spectatori ai sporturilor populare. Plebeii în Colisseum. De ce să nu redevenim atleți?

Fiind un împătimit al lecturii nu mă pot lăsa şi cred că nici nu doresc acest „viciu” care va fi taxat astfel într-un viitor mediu. Astfel, răsfoiesc acum „Cultură şi filozofie indiană în texte şi studii”. Traducerile din limba sanscrită aparțin lui Teofil SIMENSCHI iar nota introductivă lui Cicerone POGHIRC.

Câteva dintre butadele indiene ar merita să fie consemnate…

*

Nepătruns este destinul, dar silința omului este aceea care are putere prin faptă.

*

Cel care nu este abătut în restrişte, cel care nu se veseleşte la izbândă, cel care nu se teme în luptă: rar naşte o mamă un astfel de copil menit să fie o podoabă a celor trei lumi.

*

Cei viteji nu-şi pierd curajul, chiar când soarta se arată înfricoşătoare; după cum oceanul nu poate fi sleit oricât de grozavă ar fi arşița care seacă lacurile.

*

Cei de rând nu încep nimic, fiindcă se tem de piedici; cei mediocri, dup ce au început, se lasă respinşi de piedici; dar cei aleşi între aleşi nu părăsesc ceea ce au început chiar dacă sunt opriți de mii de piedici.

*

Florile de aur ale pământului le culeg trei oameni: cel viteaz, cel învățat şi cel care ştie să servească.

*

Pe lumea asta nimic din ceea ce se află în univers nu este cu neputință pentru cei cu suflet mare.

Are vreun rost să reflectăm asupra sensului lumii?

Pelerinajul nostru este o fugă permanentă de noi - înşine.

„Țânțarii toamnei
mă împung –
gata-s de moarte”.

SHIKI (1866-1902)

Sfinția Voastră,

De un timp, de când am început să progresez spiritual –acel moment ZERO al existenței mele poate fi localizat cu precizie şi reprezintă prima lectură a cărții „Efectul de piramidă” de Paul LIEKENS din 11 august 1999 (ziua eclipsei) – mi s-a înrădăcinat convingerea că noi, oamenii acestei epoci întunecate, de tranziție, din Era Peştilor în cea a Vărsătorului, nu putem rezista bombardamentului informațional, adesea inutil dar intenționat, decât folosind în mod regulat unul sau mai multe DROGURI. În sens restrâns, acest apelativ înseamnă o substanță care, consumată cu regularitate, produce dependență. În accepțiunea comună se consideră că drogurile uşoare sunt alcoolul, tutunul şi cafeaua iar cele tari sunt substanțele psihotrope precum haşişul, marijuana, cocaina, heroina, extacs, etc.

Totuşi, mai există câteva, nechimice dar care creează, şi ele dependență: televiziunea, INTERNETUL şi lectura.

De foarte multă vreme eu sunt dependent de cărți. Au fost câțiva ani când eram sclavul televizorului dar am reuşit să mă desprind brusc prin vânzarea aparatului.

După cinci secole de dominație absolută, Era Gutenberg a murit. Eu am rămas drogat cu un produs revolut antediluvian, care va deveni o relicvă, în curând. Deci, eu sunt un dinozaur în acest nou secol dominat de o nouă zeiță numită „INFORMAȚIE”: A te informa nu înseamnă a deveni înțelept ci mai degrabă dimpotrivă. A avea cât mai multe cunoştințe şi chiar a deveni un expert în orice ramură îngustă de specializare înseamnă, mai clar, a fi un bun meseriaş, a deține (prin intermediul practicii) o calificare.

Aceasta ne solicită societatea actuală şi de aceea ne plăteşte. Un înțelept nu va putea fi plătit niciodată cu această monedă de acum. De fapt, el nu are nevoie şi oricum refuză plata pentru transmiterea învățăturilor sale. Dar acceptă, cu bucurie, ofrandele dacă acestea sunt oferite din inimă.

De ce acceptă totuşi şi această lume debusolată prezența înțelepților? Poate că şi-a dat seama, instinctiv, de terapia spectacolului colectiv oferit de „bufonul regelui”. În Evul Mediu regii ştiau că nu este bine să îngrădească în totalitate „cuvântul liber” şi de aceea chiar ei îşi încurajau proprii bufoni să-i atace verbal. Astfel, mulțumirile cetății erau fericite, destinse şi mai uşor manipulabile.

Dacă ar trebui să aduc un elogiu unor oameni (elogiile pot fi aduse, cu toată sinceritatea, doar lui Dumnezeu) din zilele noastre, aş face-o pentru „Grădinarii anonimi”.

Ei sunt urmaşii spirituali ai lui HIRAM – arhitectul şef al templului lui SOLOMON, cel asasinat de calfele sale.

Nu i-am cunoscut şi nu-i voi cunoaşte niciodată pentru că ei nu trebuie să se lase cunoscuți. Dar, dacă gândurile pe care le transmit – sunt doar un amplificator – vor avea rezonanță asupra semenilor mei, acest fapt nu se va putea întâmpla decât cu aprobarea lor. Cine sunt ei, de fapt, şi ce doresc?

„Libelula -
într-o clipă către muntele depărtat,
într-alta, îndărăt.”

AKINOBÔ (?)

În urmă cu mai bine de un deceniu, după revenirea mea din Franța, şi după primul an la un liceu celebru, în calitate de profesor (dar încă nu un adevărat maestru spiritual), într-o excursie de sfârşit de an şcolar la Sarmizegetusa Regia a participat şi tatăl unui elev al meu: prietenul şi colegul meu de liceu devenit medic chirurg renumit.

În curtea „castelului cu fantome” într-o seară senină şi înstelată de iunie, întinşi pe iarba plăcut mirositoare, atingând pământul țării şi contopindu-ne cu el în mod organic dar privind stelele am putut dialoga, noi doi, ca niciodată: într-un mod astral.

Mi-a rămas în minte acea conversație şi poate că am evocat-o şi în alte

scrieri dar, oricum, merită a fi amintită mereu.

Spunea Ovidiu atunci că el este convins, în temeiul practicii medicale pe care o are că societatea oamenilor ar fi diferită şi cu siguranță mult mai bună dacă s-ar reveni la matriarhat: o sensibilitate deosebită, relații mai calde interumane, o stabilitate socială accentuată pentru că mamele îşi țin puii pe lângă casă, nu sunt violente şi nu vor cucerirea teritoriilor învecinate. Atunci, sub „cerul înstelat,, l-am combătut virulent argumentându-i cucerirea spațiului cosmic apropiat de către o societate patriarhală modernizată.

- Ce înseamnă, de fapt, conducerea de către sexul masculin a societății?

Plecarea puilor de acasă pentru cucerirea teritoriilor proprii, dinamism, inovație, instabilitate cronică.

Vânătorii au aparținut întotdeauna sexului masculin iar noi, cei de azi, poziționați pe falia dintre Era Peştilor şi Era Vărsătorului, avem în sânge, sau mai precis, în codul nostru genetic, un factor complex de inovare explozivă şi, în acelaşi timp, de autodistrugere.

Neanderthalienii au fost cei mai ascultători copii din istoria preumană: ei au cioplit piatră timp de 50.000 ani în acelaşi fel. Rezultatul? Dispariția neamului lor în mod abrupt!

Dacă dorim să lăsăm ceva în urma noastră (şi, până la urmă, nici acest aspect nu este important) trebuie să ne autodistrugem pentru a putea construi câte ceva pe deşertul (sau spațiul viran) rămas liber în interiorul nostru existențial. Este extrem de greu dar este posibil.

Sistemul patriarhal a avut şansa că nu a fost reflexiv. Dar acum sondându-ne deja observăm nuanțele. Şi în virtutea bunei tradiții autodistructive ni se dezvăluie o altă realitate din spatele voalului semitransparent.

Aveai dreptate, Ovidiu, atunci demult, în alt secol (în urmă cu 11 ani). „O societate matriarhală este mai umană , mai blândă, mai puțin violentă”.

De fapt noi vorbim acum în termeni „macro”.

Dar există atât de multe nuanțe care ne derutează. Un adevărat haos. Cum se spune:” din haos s-a născut lumina!”

„Când îmbătrânim,
însăşi lungimea zilei
ne face să plângem.”

ISSA (1763-1827)

Dragul meu prieten,

Ce înseamnă eternitatea? Ştiu sigur că ai reflectat, adesea, asupra acestei întrebări fără răspuns…

«Este o stare de spirit nefericită care ni se imprimă din senin, câtorva dintre noi, cei atipici, după adolescență, cândva, în prima tinerețe. Cred, mai degrabă, că avem imprimat în codul nostru genetic programul ce va fi activat în perioade unei căsătorii nefericite sau într-un moment existențial răscolitor. Cum bine ştiți, Sfinția Voastră, dacă nu aş fi avut acest microb al deconectării prin intermediul scrisului şi dacă nu aş fi fost creştin, demult mi-aş fi curmat această existență debusolată, anostă şi păgubitoare. Dar aşa, am ajuns să mă tem de impactul propriilor mele scrieri asupra unor virtuali admiratori care ar putea prelua „apologia eşecului".

De fapt, deşi, din fericire, nu am nici un discipol, am început să mă tem de posibilul efect întârziat al paginilor rezultate în urma neliniştilor mele existențiale. Aş fi dorit, enorm, să fi fost un om obişnuit cu o slujbă onorabilă şi bine plătită, cu o familie iubitoare şi comunicantă pe acea lungime de undă ideală unde acordul fin se realizează de la sine prin zâmbete, priviri şi planuri realizate în comun.

Dar nu aş fi putut fi eu, cel ce scrie aceste rânduri.

Cândva, demult, într-un alt secol şi într-o altă epocă, am trăit această aşa-zisă bucurie a „căminului".

Nu aşteptam, atunci, decât să se sfârşească mai repede, pentru că începusem să mă sufoc. Şi a venit Revoluția…

Mă bucur că sunt un peregrin, un veşnic nemulțumit, un aventurier. Accept fără crâcnire întreruperea corespondenței cu fiul meu, când se află la o vârstă critică, în plină adolescență. Îmi port crucea cu siguranța împlinirii destinului meu stelar. Pentru că eu am încetat să exist pentru ceilalți, ca şi pentru mine. Eu sunt mort fizic (în viață fiind) dar mai viu ca niciodată în plan spiritual pentru că m-am detaşat, deja, de această lume vulgar materialistă care îşi cerşeşte autodistrugerea de câteva decenii bune.

Nu este păcat să dispară comunități, oraşe, oameni, pentru totdeauna, ci este catastrofal dacă acestea perpetuează o societate nedreaptă şi intolerabilă.

Apocalipsa este, fără îndoială, ultimul recurs şi o binefacere aşteptată. Nu am fost şi nu cred că sunt milenar, dar sunt convins că răul din noi nu poate şi nu trebuie să fie etern. Aşa că nu putem decât să acceptăm propria noastră extincție sau să ne schimbăm profund. Cum frumos spunea John LENNON: „în căutarea adevărului, nu căuta niciodată departe de propria-ți inimă!»

Dragul meu prieten, mă bucur pentru tine când îmi povesteşti. Simt cum te linişteşti… Te aştept, din nou, la mine…

Ciocârlia cântând,
unduie
norii.

SEIEN (sec. al XVII-lea)

Cred că înțeleg, de-abia acum, la mai bine de două luni de la începerea redactării acestei scriituri, în ce categorie ar trebui să o încadrez… Este un jurnal…

Normalitatea – dar ce mai este astăzi ceva normal? – ar presupune ca un autor să-şi scrie jurnalul fie la sfârşitul vieții, fie de-a lungul întregii sale cariere literare, acest fapt presupunând doar scurte însemnări, uneori reflecții, dar nicidecum ceva „de publicat” într-un timp scurt.

Oricum, este mai puțin importantă etichetarea acestor pagini drept jurnal, eseu sau roman autobiografic pentru că nu este nimic din toate acestea, în mod distinct. Mai degrabă, este un amestec din fiecare, o scriere haotică, un adevărat ghiveci literar.

Totuşi, sper că va fi terminat în viitoarele şase sau şapte luni, pentru a putea fi dat spre tipărire.

De ce ?

De ce trebuie să ne publicăm neapărat, scrierile, noi, cei câțiva indivizi asociali, neadaptați, insulari, care în loc să solicităm tratamente medicamentoase de specialitate, preferăm să ne vindecăm angoasele existențiale prin calmarea nervoasă a umplerii câtorva pagini cu gânduri, deversate aiurea, de creierele noastre încinse.. Ceea ce este foarte grav pentru societate, în ansamblul său, este altceva… faptul că modul nostru de viață boem, aparent dezinteresat de valorile materiale - nepăsători fiind la orice „establishment” – începe să facă şcoală. Este grav că, deja, suntem solicitați să publicăm şi chiar mai mult, găsim admiratori, atât din partea publicului larg – ceea ce ne face să ne tresalte inima – cât mai rău, din partea criticii de specialitate. Nu mai rămâne decât să obținem un prestigios premiu literar pentru a fi „asasinați”, adică „în rând cu lumea”. Şi atunci, inevitabil, izvorul nostru de inspirație va seca: vom deveni clasici în viață sau nişte fosile bune de pus la muzeu.

Mă bucur că acum, pentru câteva luni, sunt şi voi fi un țărm, adică o linie imprecisă ce face trecerea între uscat şi ocean. Am fost solicitat, cu mare generozitate şi cu o intuiție, cu totul remarcabilă, de către directorul unei edituri, domnul V, să-mi public „Lumea concavă”.

Mai mult, domnia sa vrea să-mi tipărească toate cărțile şi să mă ajute să devin membru al Uniunii Scriitorilor. Este absolut fabulos!

Presimt că se va lega o trainică prietenie. Sunt convins că Dumnezeu nu mă va lăsa să decad, devenind, vanitos şi nesuferit, conducându-mă, directiv, spre parcurgerea destinului meu hărăzit pe această planetă: acela de a fi, mereu, doar un „pelerin”…

„Liniştea liniştii.
Țârâitul greierului
pătrunde şi-n piatră.”

BUSON (1715-1783)

Sfinția Voastră,

În urma unor cercetări recente din Anglia s-a constatat că cel mai complex sport care menține într-o stare fizică excelentă organismul oricărei persoane cu o vârstă respectabilă este grădinăritul. Efectele sale benefice sunt mai importante chiar şi decât cele ale jogging-ului. Poate că, de aceea, coordonatorii CUPOLEI lumii noastre au toți acest hobby. Desigur, ei au fost chemați, (ordonați, numiți) în calitate de succesori ai unui întreg şir pierdut în negura vremurilor. Activitățile lor sunt întotdeauna oculte iar deviza lor este o siglă cu inițiale decriptate în limba latină: v.i.t.r.i.o.l. Interesant că aceste inițiale, în Kabala, ne dau cifra „6”, adică „tipharet” (ispita, frumusețea, punctul alegerii destinului şi cifra Prințului Întunericului).

Dar cum poate fi guvernată lumea oamenilor, în mod eficient, altfel decât ocult. Există câteva exemple care mă determină să am certitudinea existenței „grădinarilor anonimi”. Cum poți domina, subtil şi aparent imperceptibil, orice grup uman, nestatornic, decât oferindu-i, din când în când, în momente bine alese, foarte aproape de punctul de explozie, o noutate cultivată latent şi ajutată să se umfle ca o gogoaşă prin tehnici de interdicție adesea violente. Ce ar fi reprezentat, azi, Creştinismul dacă Iisus Christos ar fi fost eliberat de către Pilat din Pont care ar fi arestat capii Sanhedrinului şi ar fi impus o nouă conducere (Să ne imaginăm că Nicodim ar fi fost lider al fariseilor?

Cum ar fi existat lumea, azi, dacă Pavel nu ar fi fost cooptat ca al XII-lea apostol, aducând Cuvântul Divin „neamurilor”? Cum ar fi evoluat secolul al XXI-lea cu menținerea celor două sisteme social-economice şi politice şi continuarea cursei înarmărilor nucleare?

Simple întrebări fără răspuns, neimportante. La confluența dintre secole am citit într-o carte, că în 2002 (decembrie), Sadam HUSEIN va fi înlocuit datorită unei intervenții armate americane care va dura 20 de zile. În buna mea tradiție de Toma Necredinciosul am considerat drept simple ficțiuni cele citite. Războiul a avut loc totuşi în martie 2003 şi a durat 21 de zile. O simplă coincidență? Nu vreau acum să povestesc despre profeții pentru că nu acesta este mesajul acestor pagini ci vreau doar să subliniez prezența acelei „inteligențe colective şi anonime” care se reproduce de milenii şi coordonează destinul omenirii, chiar dacă alege, mereu, mijloacele sacrificiului absolut.

Probabil că noi, oamenii, nu putem înțelege altfel lumea în transformarea necesară decât dacă ni se arată limita răului, printr-o manieră violentă. De aceea mă întrebam, cum vor privi, prietenii mei „grădinari” experimentele mele yoghine şi cum vor reacționa la rezultatele pozitive ale acestora dacă eu îmi voi face publice descoperirile?

Ce se va întâmpla cu industria de medicamente dacă oamenii vor fi sănătoşi fără ajutorul acestora? Cum vor reacționa noii şomeri? Ce vor face petroliştii când deplasarea vehiculelor nu va mai folosi acest combustibil depăşit?

Adevăratele întrebări sunt altele…

Vom ajunge să cunoaştem şi răspunsurile, fiecare dintre noi, printr-o îndelungată inițiere, dar vom primi binecuvântarea „proprietarilor viitorului”, prietenii noştri grădinari?

„Doar atât: încredere.
Nu se scutură petalele
tocmai aşa?”

ISSA (1763-1827)

«26 AUGUST 2003. Ora 3.33.a.m. Îți mulțumesc Dumnezeul meu.

Cum am putut să mă îndoiesc de tine? Şi pentru a câta oară? Şi mi-ai arătat din nou prietenia ta! Mă trezisem pe la … nu ştiu cât pentru că ceasul meu electronic avusese o pană de curent; oricum, pe emisiunea „NOAPTE ALBASTRĂ”.

Auzeam apeluri de ajutor ale unor oameni sărmani care, culmea, erau onorate. Te-am întrebat: „Unde eşti doamne?” Şi mi-ai răspuns imediat: mai întâi, prin indicarea orei prin vocea crainicului:”mai sunt 10 minute până la ora 2 a.m.”. Apoi, prin sugestia pe care mi-ai indicat-o: „Vei convinge pe agentul patentului vostru suedez să accepte toate taxele necesare înscrierii (înregistrării) invenției voastre prin colectă publică în contul său şi pe domeniul său de INTERNET cu decontarea la vedere a sumelor obținute.”

Mai mult, neputând să adorm (nu m-ai lăsat intenționat) mi-ai transmis două aplicații imediate ale patentului nostru, dinamice şi cu mare impact:

1. Surf hooping.
2. Skate hooping.

1. În loc de o planşe de surf vor fi două mai mici (pentru stabilitate). Sportivul se va ține de „coarnele” unei „roabe nautice” în formă sferică ce are în interior un motoraş electric. Iată o primă călărire a valurilor!
2. Aceeaşi sferă rulează pe uscat (propulsată electric) şi tractează un sportiv cocoțat pe patine cu rotile de o formă specială care tinde să-şi mențină orizontalitatea (planul de bază) pe orice înclinare a pantei…

Este ora 3:55 a.m. Într-un interval de 20 minute se poate schimba soarta a două vieți! Mai mult, se poate schimba lumea sporturilor. Să nu fie acesta un semn al puterii divine?»

Textul de mai sus a fost redactat într-o noapte mustind de speranță. Aventura suedeză nu a ieşit în sensul că autorii noului sport, HOOPING-ul nu s-au mai deplasat acolo. Poate că a fost un semn al destinului. Trebuia să-l

cunoaştem pe Tony şi era necesară colaborarea cu OLANDA.

Să ne lăsăm purtați de valuri şi vom ajunge la țărm, cu siguranță!

Scopul scrierii acestei secvențe era de a consemna întâmplarea de ieri, adică întâlnirea cu verişoara mea care mi-a comunicat faptul că o prietenă, încântată de primele romane va căuta sponsori pentru a mi le publica. Nu mi-a venit să cred.

Am plutit, într-adevăr, în al nouălea cer.

Acesta este şi motivul punerii în cui a lenei mele proverbiale şi redactării acestor pagini.

Scopul acestui jurnal s-a dorit a fi o introspecție în laboratorul de creație al unui scriitor. Aceste nu poate fi decât sufletul său. Poate că, printre picături, autorul acestor rânduri va reuşi să traducă mesajele astrale. Vom vedea…

„Alba crizantemă:
nici o pată de colb
n-o întunecă”.

BUSON (1715-1783)

Dragul meu prieten,

Sunt bulversat! Am atât de multe motive pe care sunt sigur că nu ți le voi putea spune. Am atâtea de făcut acum, în preajma sărbătorilor de iarnă încât voi uita să-ți povestesc multe dintre concluziile trase în urma spovedaniilor enoriaşilor mei. Nu este o deconspirare a intimității lor ci o zburdare anonimă a unor suflete nevinovate. M-ai contaminat: nu doar că reflectez, frecvent, asupra mea-însumi ci şi îmi aştern gândurile pe hârtie. Nu ştiu ce se va întâmpla cu ele şi nu mă interesează dar simt că, după umplerea unei pagini, mă simt altfel: destins şi cu siguranță mai bun.

Azi este 22 DECEMBRIE : ZIUA REVOLUȚIEI! Mă bucur că am fost contemporan cu acel eveniment petrecut cândva, în urmă cu ani, decenii sau secole… Toți, dar absolut toți oamenii acestui Pământ suntem liberi şi vom fi întotdeauna. Iar dacă cineva îndrăzneşte să ne pună în paranteze libertatea noastră suntem îndreptățiți să ridicăm lancea (ca Horea) şi să restabilim ceea ce este sfânt… Cum spun anglo-saxonii: „just freedom”.

Te rog, acum, să reflectezi asupra câtorva mărturii, împreună cu cititorii cărților tale care sunt convins, vor fi de acord cu mine, o „față bisericească” (sună hazliu) ce aparține unei biserici străvechi , cu un potențial exploziv (în plan spiritual) ce nu a fost încă valorificat.

Vreau să subliniez doar atât: FII BUN ! Şi oriunde te vei duce, în lume, porțile ți se vor deschide.

Nu ai nevoie de bogății, de proprietăți funciare, de conturi în bănci, doar de sănătate pe care Dumnezeu ți-o va dărui din belşug. Doar atât îți va cere:

fii bun! Tot ceea ce ai, împarte cu cei oropsiți: DĂRUIEŞTE! Şi Dumnezeu îți va dărui…

Mă bucur că ne-am cunoscut. Vom merge, împreună, peste secole…

Şi acum, iată câteva confesiuni, anonime.

Nu le voi comenta. O vor face cititorii cărților tale. Te rog doar atât: reflectează asupra singurului lucru important în lumea noastră, o lume a celei de-a treia dimensiuni:

IUBIREA.

***

Scrisoare deschisă pentru „Doamna Brună din Sonete”. (I)

16.12.2004

Stimată Doamnă,

-_____De ce am îndrăznit să vă scriu (o anexă la clasica şi formala felicitare) abia acum?

-_____De ce vă numesc[4] astfel?

-_____De ce simt nevoia, instinctivă, să intru în bancă şi să vă aduc flori, eu, care sunt un barbar?

„Cum poți să pui
căpăstrul
pe un fulger?”

AMOKU (1955-2041)

Există, uneori, în viața unor indivizi însemnați de amprenta destinului, puncte de inflexiune care le determină alegerea căii pe care o vor străbate, ireversibil. Pentru că, până la urmă, toți ne aflăm, cel puțin o dată în viață, la o răscruce.

Prea multe lecturi, adesea, pot fi dăunătoare. Acum, în loc să-mi urmez cursul firesc al povestirii, mă gândesc la comparația lui don Salvador de MADARIAGA din superbul său eseu „Englez, Francez, Spaniol”, dintre bifurcație şi joncțiune; în esență, ambele noțiuni au aceeaşi semnificație presupunând o alegere sau un impas.

În acest punct se află, acum, civilizația noastră.

Don Salvador a intuit, prin anii ’30, diferența structurală între fibra profundă a englezilor care au ales noțiunea de joncțiune, ceea ce presupune unire, nefărâmițare a proprietăților funciare, sistem electoral majoritar, spre deosebire de matricea franțuzească al cărei zeu dominator este reprezentat printr-o noțiune totalitară cu imense consecințe:bifurcația.

[4] Personajul feminin din sonetele lui W. SHAKESPEARE, niciodată identificat.

Franța este totuşi, cea care a dat tonul în Europa şi de aceea ne împărțim noi, seniorii est-europeni, pădurile şi pământurile între toți copii noştri, de aceea avem o puzderie de partide politice – mult prea multe – care formează coaliții conjuncturale, etc. Dar indiferent de simpatiile noastre anglo-saxone, noi vom rămâne nişte „bifurcați eterni”.

Ei bine, în această stare de spirit mă aflu eu, acum. Nu pot lucra bine decât dacă sunt presat, când mi se înfige o lance în spinare – desigur nu-i aici nici un pericol de a-mi perfora pielea mea groasă de rinocer – şi, din fericire, am termen pentru această carte (a cincia) luna AUGUST a anului 2004.

De ce ? Pentru că atunci vor începe Jocurile Olimpice de la Atena şi pentru că se povesteşte, aici, despre naşterea unui nou sport olimpic – după cum am mai spus sau voi preciza.

Ei bine, inovația mediatică este că aproape toate secvențele (în afară de „1” şi „60”) vor fi trase la sorți în fața camerelor de T.V. Telespectatorii vor putea vedea, „live”, naşterea unei cărți. O săptămână mai târziu autorul va porni, pe Dunăre, 1000 Km, în expediția de verificare a „vehiculului” necesar noului sport.

„Sub burniță,
nalbele
deschid un cer senin”.

BUSON (1715-1783)

Sfinția Voastră,

O stare indefinită de spleen total m-a cuprins, astăzi. Îmi pun întrebarea: „la ce bun tot ceea ce fac?”

Această stare pe care, din fericire, am trăit-o destul de rar (de vreo trei-patru ori pe an) înseamnă moartea speranței. Avem noroc, într-un fel. Aproape tot timpul ne este umplut cu tot felul de activități iar când ne retragem la cuib, deschidem televizorul pentru a fi bombardați cu o infinitate de informații, adesea inutile. Ne aflăm într-o permanentă goană: fugim de noi-înşine. Ne refuzăm câteva clipe de linişte singuratică pentru meditație.

Ce fac eu, de fapt? Aştept un moment foarte apropiat care se îndepărtează mereu: publicarea primei mele cărți de eseuri „LUMEA CONCAVĂ”. Aproape că nici nu-mi mai vine să cred că este posibil. Aştept acest eveniment pentru că l-am dorit prea mult. Se va rupe o vrajă: atunci nu voi mai fi „furnică”. Interesant, în patru ani – din mileniul al treilea – am scris trei cărți şi în 12 ani – din secolul trecut – am scris doar două. Mi-e teamă, uneori, să nu devin poligraf. Ce rost ar avea să scriem cărți pe care nu le citeşte nimeni? Chiar şi în acest caz există o explicație pozitivă: ne calmăm, ne destindem şi putem suporta presiunea enormă a existenței neîmplinite.

În caz contrar, ar trebui să alegem una dintre căile violente sau mai blânde şi mai lente de dematerializare.

Am putea să ne aruncăm în apele unui fluviu, să aprindem un chibrit într-o cameră saturată cu gaz metan sau să ne aruncăm în fața metroului, cum îmi povestea, cândva, Beatrice, aflată într-o profundă stare depresivă, vindecată ca prin miracol după întâlnirea noastră astrală. Sau mai blând, am putea să începem un tratament alcoolic care ne-ar prelungi agonia, din nefericire, câteva decenii. Dar trebuie să ai vocație pentru orice încercare de automutilare. Şi se ştie, din plictis existențial nu a murit nimeni, dimpotrivă, este starea ideală pentru crearea marilor opere.

Eram nemulțumit pentru că nu am realizat nimic din ceea ce mi-am propus în această vară. Peste câteva zile va pleca în Franța, prietenul meu, căruia îi voi da schițele vehiculului pentru mers pe apă (HOOPY).

Poate că va găsi acolo un amator care va dori să ne susțină călătoria pe râuri. Din nefericire, aici sunt şanse mici de a fi sprijiniți de olandezul în care ne-am pus speranțe.

Continui să citesc, enorm, frenetic, bolnăvicios. Trăiesc într-un univers virtual, mortificat. Refuz această existență pe care o consider iluzie (MAYA) dar vreau mai mult decât orice altceva să cobor pe Pământ. Şi nu o pot face decât cu acea paraşută salvatoare care este prima mea carte publicată. Am în față, acum, nişte cărți rare: „Doamna miracolului” de Brajamadahara BHATTACHARYA – o carte superbă despre inițierea unui yoghin în arta amorului tantric şi „SHIVA – SAMHITA” (textul principal) fundamentul teoretic pentru HATHA YOGA. Nu-i de mirare, îmi veți spune, să fiu atât de angoasat cu asemenea lecturi. După ce vom povesti asupra lor veți vedea că alta este cauza nemulțumirii mele…

„Mi-e sacul gol,
dar ce linişte,
ce răcoare!”

ISSA (1763-1827)

Privind retrospectiv asupra condițiilor de redactare ale celor cinci cărți (este inclusă şi cea prezentă) ale autorului care şi-a luat pseudonimul de Alex AMOQ şi este convins că va străbate oceanul timpului sub această etichetă, doar prima, din celălalt secol (1988) a fost elaborată, în cea mai mare parte la bloc. Pentru viitor, acest concept de locuire total nepotrivit spiritului uman va trebui explicat tinerilor cititori cărora li se va părea o ciudățenie. Nu este adevărat că suprapopularea conduce, inevitabil, la extinderea pe verticală a locuințelor.

De vină este conceptul hiperindustrial ce trata societatea oamenilor ca pe un muşuroi de furnici. Acest mod de gândire presupune două etape: mai

întâi, în a doua parte a secolului al XIX-lea când a apărut marea industrie (atunci nu se puteau prezice implicațiile sociale ale acestei idei) şi apoi, de o manieră brutală, malignă, prin intermediul „revoluției lui Stalin” care gândise, diabolic, dar extrem de eficient pentru conservarea puterii sale şi a partidului său, că două familii trebuie să locuiască în acelaşi apartament având camere separate dar baia şi bucătăria comune. Acest aspect presupunea o permanent nemulțumire, spionarea reciprocă şi imposibilitatea păstrării oricărui secret astfel că ochiul scrutător al lui „BIG BROTHER” (KGB sau SECURITATE sau orice altceva) să ştie tot în orice moment preîntâmpinând cel mai mic protest, cea mai neînsemnată nemulțumire. Ei bine, doar după al doilea Război al Lumii a căpătat amploare ideea ca spațiul de locuit să fie apartamentul de bloc sfârşind, la interferența dintre secole al XX-lea şi al XXI- lea), să rămână doar căminul săracilor, cei bogați retrăgându-se la periferia marilor oraşe, în vile cu o pajişte obligatorie.

Am făcut această lungă digresiune pentru a arăta că este greu (adesea imposibil) de a scrie cărți într-un apartament de bloc. Te apasă tavanul, ideile devin încinse şi confuze, pe scurt nu merge bine.

De aceea, între a doua mea carte scrisă în vile din Franța, cu pajiştea verde în fața ochilor („CĂLARE PE TSUNAMI”), în anul 1992 şi a treia carte („LUMEA CONCAVĂ”) scrisă în anii 2000-2001, într-o casă şi în curtea sa, undeva la țară (în nordul Balcanilor) s-au scurs mai bine de opt ani. A patra carte („TRĂIND INSULAR”) a venit mult mai repede (în 2002), desigur pentru că vieţuiam la țară, în mijlocul naturii dar şi pentru că evenimentele –limită, s-au revărsat asupra existenței mele. Şi, în sfârşit, a cincia carte scrisă în acest spațiu geografic este redactată în cea mai frumoasă locație avută până acum: o adevărată junglă plină cu pomi fructiferi şi o bojdeucă minusculă (cottage) având o panoramă superbă spre un deal împădurit pe al cărui vârf se află un releu T.V., undeva într-o zare depărtată.

Pentru mine, tot ceea ce mi s-a întâmplat a fost la modul exploziv. Sunt curios să văd reacțiile celor cunoscuți, acum, la apariția cărților mele.

Dar când va veni acel „acum”?

„ La fiecare adiere,
fluturele îşi schimbă locul
pe salcie”.

BUSON (1715-1783)

Dragul meu prieten,

Acceptă, te rog, continuarea relatărilor confesiunilor ilustrate şi iartă-mi lipsa concluziilor…

(II) ***

- Nu ştiu şi poate că nu voi ştii niciodată…

Dar ceea ce cred că este important este de a accepta ceea ce, undeva, acolo sus, ni s-a pregătit deja… Cum frumos spunea Paolo COELHO : „mă aflu în căutarea propriului meu destin şi toate forțele universului s-au unit pentru a-mi fi alături.”

- Nu ştiu cum vă numiți, nu ştiu nimic despre Domnia Voastră, dar parcă am fost vrăjit de zâmbetul superb cu care mă întâmpinați, mereu.

În primul rând, aş vrea să vă rog să-mi permiteți de a vă cere scuze pentru imensa insolență de a adăuga acest codicil felicitării mele.

Indiferent de hotărârea pe care o veți lua în legătură cu impactul acestei scrieri, vă mulțumesc pentru răbdarea de a-mi citi „elucubrațiile”.

De fapt, ar fi, poate, ceva normal, deşi numai ştim prea bine ce înseamnă, azi, normalitatea…

Tocmai am ieşit din pârâul ce-mi străbate grădina, după o baie excelentă (apă fierbinte urmată de o găleată rece din râu) şi, probabil, aceasta este explicația curajului meu de a vă scrie. Desigur, am tras la măsea şi două înghițituri de țuică.

-_____Sunt euforic?

Mi s-a făcut, deja, o foame de crocodil. De o vreme am ajuns maestru bucătar.

***

Cu siguranță că există un spirit al muntelui. Şi, în egală măsură, există un mod de viață al păstorilor care au fost întotdeauna cuceritori. Însă, este mult mai important: au fost, în primul rând, oameni liberi! Ei admit, cu uşurință să fie „dematerializați” dar niciodată să fie înlănțuiți.

Eu sunt un fiu al „asfaltului”. M-am născut şi am copilărit până la 19 ani, în primul municipiu înființat de împăratul Traian în DACIA FELIX. Mult mai târziu aveam să devin consilier municipal pentru un mandat al oraşului mau natal, după un periplu existențial de peste două decenii: „dacă tinerii ar şti şi bătrânii ar putea”… Privindu-i pe tinerii de azi (şi dintotdeauna) noi seniorii, nu am dori să o luăm de la început. Experiența noastră este mai utilă (dacă sănătatea ne este bună) în schimb, superbele doamne au motive să regrete trecerea timpului…

„Fluturele îşi parfumează aripile
cu mireasma
orhideei.”

BASHÔ (1644-1694)

Cum ar putea fi povestită, necronologic, viața unui mare aventurier în lanțul întâmplărilor sale rocamboleşti.

Ei bine iată marea încercare… Ieri l-am reîntâlnit pe prietenul meu, Valy,

după doi ani şi jumătate. A revenit din GRECIA, marcat de stilul occidental: nu mai poate bea decât 50g de whisky sau coniac de calitate, numai café frappé dar nici o picătură de vin negru-sânge de iepure - din plantația tatălui său.

Valy a devenit un adevărat burghez retras pe lângă casă, alături de „furnica" sa. Totuşi, îl tentează o expediție pe Dunăre, în vara anului 2004, cu cercul din fibre de sticlă, pentru că prietenul meu are sânge de explorator. Mi-a sugerat asociatul meu din cadrul firmei noastre care se află pe timpul iernii la Paris, invitat de nepoata sa, să-l vizitez pe Valy pentru că va accepta, cu siguranță, să-mi fie personaj. Într-adevăr, a acceptat, cu mare bucurie.

Într-unul din eseurile sale, adorate de autorul acestor rânduri, pe vremea tinereții sale prelungite, Emil CIORAN îi eticheta pe unguri nişte conchistadori ratați deveniți crescători de porci, analizând muzica ceardaşului ca o sângerare continuă a unor suflete etern neîmpăcate cu condiția lor existențială hărăzită de către Biserica Romană, aceea de purtători ai civilizației cu tentă germanică. Valy a remarcat ceea ce intuisem şi eu: grecoaicele sunt urâte, ciolănoase şi grase. Explicația este mereu aceeaşi: lipsa matisării. Se spune că cele mai frumoase femei ale Europei sunt unguroaicele urmate de românce. Amestecul dintre vioiciunea asiatică şi melancolia slavă a generat nişte exemplare superbe, fie brunete cu ochi albaştri, fie blonde nărăvaşe, fie castanii cu piele bronzată, toate impregnate de o vibrație interioară nativă ce se pliază pe ritmul partenerilor, conducându-i, inevitabil în acel paradis carnal ce se află, indubitabil, deasupra oricărei religii.

Sunt convins că sunt în asentimentul tău, Valy ca dialogurile noastre neconvenționale să aibă ca veşnic subiect presărat cu moderație – precum condimentele – eternul feminin.

Iată că, deja, nu mai contează cronologia aventurilor tale…

„Broasca se ridică deasupra apei
prin tăria
desprinderii sale."

JÔSÔ (1661-1704)

Sfinția Voastră,

De câteva săptămâni mi-a intrat în reflex, dimineața, înainte de a-mi începe posturile inverse de HATHA YOGA, să invoc cu fața spre Răsărit, celebra mandră budistă „AUM MANI PADME HUM" şi observ că încep să mi se deschidă porțile deveniri. Desigur nu datorită acestei invocații ci terminării perioadei mele de penitență sau mai exact, de exil voluntar, în acest colț de rai (totuşi) din țara pe care nu am numit-o niciodată şi pe care toți alogenii o consideră GRĂDINA MAICII DOMNULUI. De aceea, va rămâne în amintirea

celor care vor veni prin prescurtarea cuvintelor din „Lingua franca” a timpurilor noastre, doar G.M.G. (The God Mother Garden).

Ceea ce caracterizează imensa majoritate a indivizilor lumii noastre este incredibila pustietate sufletească. Am citit, recent, o carte despre aventura existențială a unui mediu spiritist din Anglia, Rosemary ALTEA care, prin intermediul ultimului capitol, m-a impresionat profund, până la lacrimi.

Rareori, un samurai, cum mă străduiesc eu să devin, plânge. Totuşi, lumea viitorului nu trebuie să fie o lume a samurailor. Iisus a avut dreptate. Exemplul său va fi etern. Singura dreptate umană afirmată cu tărie şi în mod irevocabil, este cea garantată cu propria viață. Aceasta este, de fapt, proba adevărului în fața eternității. Este atât de greu să ne transformăm.

Şi ceea ce este mai grav, nici nu încercăm. Ne complăcem să reproducem o societate a furnicilor, mecanică, fără alte satisfacții decât cele de ordin material care nu fac altceva decât să ne înrobească.

-_____Ce doresc eu prin intermediul acestor scrisori „pastorale”?

-Cred că, mai degrabă, tânjesc enorm după o clarificare doctrinară pentru că deşi spiritul meu mi-a schimbat (în bine, sper) existența, nu ştiu, încă, ce cale spre divinitate să parcurg. Poate că nici nu este important, însă, în mintea mea se învălmăşeşte un teribil sincretism. Elemente de pietate creştină cu trăiri hinduiste şi budiste. Fără a cunoaşte bine sufismul islamic, mi se pare esențial prin bogăția spirituală revărsată asupra unei ipotetice omeniri în căutare de sine.

-De ce trăim?

-Vă spun eu care aş fi putut fi un bun discipol al lui SATAN: pentru jocul de noroc ce ni-l oferă existența. El este mult mai palpitant decât toate celelalte. Dacă am cunoaşte rezultatul nu ar mai avea farmec. De aceea jucăm la ruleta vieții. Şi „bridge-ul” suprem este jocul cu puterea. În zilele noastre, cea politică. Ne înalță până la Cer unde Diavolul ne ia mințile determinându-ne să credem că suntem egalii zeilor şi, în sfârşit, suntem lăsați să cădem în abisuri. De-abia atunci, ne trezim.

Am avut şansa acestei experiențe. Poate că nu întâmplător am supraviețuit. Dacă scrierile mele vor putea influența într-o cât de mică măsură devenirea umană, acest fapt se va datora „căderii mele”. Mă bucur că aveți răbdarea să-mi ascultați confesiunea.

„În mijlocul câmpiei
desprinsă de toate
ciocârlia cântă.”

BASHÔ (1644-1694)

„ A fi scriitor”. Întrebarea fundamentală a filosofiei abisale a Asiei - atât în sistemul JNANA YOGA cât şi în budismul ZEN - este „ cine sunt eu?” care,

trebuie să recunoaştem, reprezintă cheia condiției umane. Îmi vin acum, în minte, o mulțime de gânduri şi mi-e greu să le sistematizez. Smerenia sinceră a unora dintre noi, ivită atât de rar în sufletele noastre, este o consecință a acestei întrebări.

Totuşi, cei mai mulți semeni ai noştri, înfiorător de mulți, nu ajung să-şi pună această întrebare, de-a lungul vieților lor, adesea foarte reuşite în plan material, niciodată. Înseamnă că, în plan spiritual, ei sunt subumani.

Răspunsul maeştrilor asiatici, (JNANINI)[5] adesea, este dezamăgitor. Pentru un suflet de european, strănepot al unor păstori nomazi veniți pe continent din străfundurile Asiei, cândva, demult, „a fi totul" nu spune nimic. Acest tip de gândire, aproape nihilistă, produce nişte consecințe cu implicații nefericite, într-o anumită măsură, pentru orice tip de societate care s-ar dori evolutivă. Ştiu, aceasta înseamnă o inevitabilă dispariție accelerată dar şi o trăire intensă, cufundați în IMANENT. De ce m-ar interesa domeniul transcendent când o duc greu, în pan financiar, aici şi acum?

Într-adevăr, există şi avantaje ale acestei filosofii pentru că viața mea precară este o consecință a Karmei mele. Mă încântă această idee pentru că elimină enormitatea conceptului de „liber arbitru". Poate că, într-un viitor nedeterminat, se va demonstra matematic această afirmație.

Până atunci, însă, ne vom întoarce la unul dintre posibilele răspunsuri la întrebarea despre care pomeneam mai sus…CINE SUNT EU?

O stare de spirit imprecisă, un fel de proteu ce-şi modifică forma în funcție de elementele exterioare imprevizibile, un individ care munceşte pentru a-şi câştiga pâinea zilnică şi pentru a întreține, cu mare precaritate, un băiat aflat la mare distanță, adolescent, un veşnic nemulțumit de condițiile exterioare politice şi economice, de imensa nedreptate a lumii care, pentru cei puțini (şi ne strălucitori sub aspectul inteligenței), oferă o bogăție exuberantă, iar pentru cei mulți, speranța unei vieți viitoare fericite într-un paradis care se încăpățânează să rămână ipotetic dar, în acelaşi timp un „căutător cu lumânarea" a acestui ambient tensionat pentru că este singura „masă critică" ce-l stimulează.

Un scriitor nu poate fi decât un individualist pur-sânge. El nu se poate contopi, în forul său interior, niciodată cu mulțumirile decât ca o simplă experiență depăşită rapid. A fi scriitor înseamnă, întotdeauna, a fi flacăra unei lumânări care pâlpâie slab dar niciodată oglinda din apropiere.

[5] înțelepți

„Crizantemele galbene
îşi pierd culoarea
în lumina lampioanelor”.

BUSON (1715-1783)

Dragul meu prieten,

Permite-mi să continui să deschid robinetul confesiunilor anonime pentru a ilustra mai expresiv ceea ce doresc să accentuez:

(III)

Am fost, cândva, un „stâlp al societății” şi mi s-au ars aripile. De-abia acum pot vedea lumea în adevărata sa culoare.

Dacă aş fi trăit în Franța, în secolul al XVIII-lea (ultimul deceniu) aş fi fost ghilotinat, dacă aş fi trăit în Rusia la începutul secolului al XX-lea, aş fi sfârşit în Siberia, pe când aici şi acum supraviețuiesc şi mă pregătesc să ies din propria-mi cochilie.

Nu cred că este important de a publica sau nu cărți ci doar de a ne păstra spiritul liber dispunând de suficienți bani care să nu ne preocupe. Asta înseamnă că trebuie să fim aristocrați din naştere?

Din nefericire, eu sunt un antitalent în domeniul financiar iar, în alt plan, mă aflu la a cincia carte: „MÂNGÂIND FLACĂRA”.

Mă tem să nu mă schimb după începerea publicării cărților. Mi-a spus tata, cândva, în secolul trecut: „să dea Domnul să nu stai prea mult director pentru a nu te schimba”.

A avut dreptate…

Am locuit în Franța, la Versailles, timp de 9 luni (cifră simbolică!) în 1991-1992; am revenit pentru că mama era grav bolnavă. Nu regret.

Ştiu că a fost un anume destin pe care trebuia să-l împlinesc. Au murit ambii părinți. Nu am frați şi era normal să fiu lângă ei, la sfârşit…

De fapt, sunt convins, există reîncarnare.

De o vreme mă ocup de YOGA. Nu mai iau nici un fel de medicament de peste două decenii.

Donez, totuşi, sânge pentru că tata a murit din lipsa lui. Dorm fără foc; mâine îl voi face, vă promit!

Nu există boală; există doar o stare de spirit.

Mai mult, nu există decât o eternă tinerețe a spiritului materializată în multiple forme.

Mi-a revenit vederea datorită posturilor inverse. Nu mai pot scrie şi citi decât cu ochiul liber.

Stimată „Doamnă Brună din Sonete”, cred că nu am nici o scuză. De data asta voi fi ghilotinat, cu siguranță. Vedeți? Mi-o caut cu lumânarea…

Dragul meu prieten, m-a uns pe inimă scrisoarea ta încântătoare pentru „doamna ta brună”. Permite-mi să comentez câteva aspecte existențiale după reproducerea finalului scrisorii tale.

„Fazanul îşi scarpină
frumoasa lui faţă
cu ghearele”.

KIKAKU (1660-1707)

Mereu, de-a lungul vremurilor, s-a dezbătut, fără sfârşit, opoziția ireconciliabilă dintre destin şi liberul arbitru fără o tranşare definitivă. Nici nu ar fi posibil pentru că şi în acest domeniu, ca în toate celelalte, lumea nu este decât o chestiune de percepție… nu există frig în sine şi nici căldură sufocantă. Nu există nimic exterior nouă-înşine, fiecăruia în mod independent. Pe parcursul acestei ierni, am făcut baie la picioare, în Dunăre, de cel puțin zece ori după care, de fiecare dată, am ieşit pe zăpadă şi apoi, pe un covor de frunze.

M-am şters bine cu un ciorap de lână şi după parcurgerea câtorva zeci de metri, m-am încălzit mult mai profund decât înainte de tratamentul danubian. Mi-am propus să mă cufund, într-un viitor apropiat, până la gât în bătrânul fluviu, desigur în timpul iernii. Mai mult, iarna 2003-2004 este prima iarnă fără încălzire în dormitor. Două nopți, mi-a înghețat apa în sticla de lângă pernă dar, sub plapuma de pene, încotoşmănat într-un pulover de lână şi pantaloni de trening, temperatura s-a menținut peste limita confortului minim necesar. Pe vremuri, aveam obsesia iernilor cumplite din vremea acelui tiran executat de Crăciunul Anului ’89. de fapt, îmi dau seama abia acum, nu era un aspect pur fizic ci, cu siguranță, un fenomen psihic paralizant. Ideea fixă a unui dezastru iminent datorat înghețării conductelor, blocării agentului termic, întreruperii alimentării cu apă caldă menajeră, reîntoarcerii la starea de barbarie în ghetoul de beton al blocurilor.

Şi acum? Baia săptămânală cu un cazan de apă fierbinte pe zăpadă după care turnarea unei găleți cu apă rece pentru închiderea porilor şi, în sfârşit, uscarea la foc de lemne în camera vecinului meu.

Preliminariile expediției în jurul globului sunt deja declanşate. Va urma producerea vehiculului-standard pentru mersul pe fluvii, croirea unui sac de dormit special din piei de oaie şi, cel mai important, înființarea comitetului de sponsori – coordonatori prezidați de către un vechi prieten, redactor de televiziune, care va deschide culoarul canalelor DISCOVERY, NATIONAL GEOGRAPHIC dar şi al publicației GUINESS BOOK of WORLD RECORDS.

Aceste însemnări ar putea părea monotone dar reprezintă pentru autorul lor, trăirea cu febrilitate a ultimelor 6 luni înainte de marea aventură: înconjurul Terrei şi naşterea unui nou sport. Pentru că el este, în mod indubitabil un fiu al destinului!

„Ochii mei, după ce au văzut totul,
s-au întors
la crizantemele albe”.

ISSHÔ (1652-1688)

Sfinția Voastră,

La mare modă este, de o vreme, la Hollywood, realizarea unor filme despre marile filme. În plan publicistic echivalentul ar fi cartea unei cărți. În acest sens eu, acum, am să vă povestesc, „à vol d'oiseau”, despre momentele existențiale de redactare ale celor cinci cărți ale mele şi am să vă cer permisiunea de a face comparații, în plan vertical, pentru acelaşi tip de observație.

Mai întâi, câteva clasificări…

„Dincolo de Styx” . Primul roman holografic a fost scris timp de şase luni (februarie-august 1988). Intenția mea a fost să-l trimit în occident spre publicare dar se pare că nu a ajuns. Un an şi jumătate mai târziu venea Revoluția aşa că a devenit un roman de sertar.

„Călare pe Tsunami” avea inițial titlul ”Dumnezeu iubeşte dialogul” şi mai târziu „Sacré-Coeur” dar ultima variantă, cea actuală, este cea mai potrivită. A fost scris, integral în Franța, între septembrie 1991 şi februarie 1992. de fapt, 80 % din conținutul său s-a „revărsat” asupra mea în ianuarie şi februarie 1992; atunci când simțeam că urma să părăsesc această țară minunată pentru a reveni, înapoi, acasă, în G.M.G.[6]

Aceste două romane au o structură ce conține 64 de secvențe grupate în 8 capitole pentru primul şi 16 capitole pentru al doilea. Ideea inițială era cea a unei table de şah.

Îndelungata tăcere de până în anul 2000 a fost întreruptă, nesemnificativ, de către o răbufnire materializată printr-o nouă carte intitulată „Trăind politica”. Ea este nepublicabilă pentru că prea multe dintre acele personaje sunt în viață.

Rolul său, însă, a fost benefic pentru mine pentru că m-a vindecat de posibila cădere psihică pe care aş fi trăit-o dacă nu scriam. Am simțit atunci, pe pielea proprie (din fericire pielea mea este de rinocer şi toceşte cuțitele potențialilor asasini) ceea ce înseamnă trădarea unor prieteni. Dumnezeu mi-a oferit o şansă unică de a percepe adevărata realitate.

Totuşi, lăsarea de politică nu s-a produs brusc, cum ar fi fost normal ci extrem de lent. Astfel, în anul 2000, în iunie, sporadic, au apărut câteva secvențe ale opusului ce avea să devină, un an mai târziu, „Lumea concavă”. De-abia în toamna anului 2000, transferat în acel paradis terestru care este satul IZIMŞA, în casa unui prieten (de data asta un prieten adevărat şi nu politic) am „văzut” structura acestei cărți de 90 de eseuri ce-şi aşteaptă publicarea şi care (i s-a prezis) va deschide noi drumuri în spațiul nostru literar.

După aventura italiană (o săptămână la LATINA – 60 Km sud de Roma)

[6] Grădina Maicii Domnului (The Mother Garden)

finalizată cu un eşec în plan material, o nouă carte a apărut în toamna lui 2002 (septembrie 2002- ianuarie 2003) pe care am numit-o „Trăind insular”.

Este cea mai puțin voluminoasă dar include mult suflet.

Țin cel mai mult la ea poate şi pentru faptul că, în acea perioadă cumplită pentru mine, nu doar în plan material, dar mai ales în sensul pierderii speranței, m-a „înviat”. După ce am terminat-o, mi-a revenit pofta de viață, m-am mutat din acel loc sordid unde viețuisem şi mi s-a propus o nouă aventură: cea suedeză.

-_____De ce, oare, nu-mi pot găsi eu locul, nici aici şi nici altundeva?

„Ciocârlia:
un glas
Ea? Nevăzută.”

AMPÛ (sec. al XVIII-lea)

Scriitorul: o carte. El? Nu contează. Atât de greu ajungem la renunțarea de sine care ne imortalizează în esențe pentru că este mai cald mâlul în care ne complăcem, să vegetăm, porcesc…

Cred că încep să înțeleg ceea ce înseamnă acel „TOT” fundamental indian… Eticheta ar putea fi un zâmbet interior (până la nivelul celulelor) perpetuu, adică o detaşare de lumea trepidantă, stresantă şi fără direcție în care viețuim, dar cu condiția obligatorie de a trăi cufundați în acest cotidian nefericit din care ne tragem seva.

A fi scriitor înseamnă a fi impregnați într-un ocean splendid prin contrastele sale dar, apriori, provenind dintr-un alt mediu (cel terestru – putem zice).

Este o problemă de adopție la o vârstă înaintată.

Unde ne putem simți mai bine la vârsta înțelepciunii când tinerețea trupurilor noastre nu s-a stins, încă?

Lângă o mamă bătrână, bolnavă, (uneori cicălitoare) care are nevoie de ajutorul nostru sau lângă o tânără superbă ce se pregăteşte să ne ia în posesie. Este o dilemă, este un țărm. A fi scriitor înseamnă a fi un țărm. Niciodată un țărm nu va putea fi „TOTUL”. El „trăieşte „ doar prin bunăvoința celor două elemente contrarii: oceanul şi uscatul. Valurile mângâie plaja şi, uneori, o muşcă violent dar şi nisipul acesteia se prelinge, cu iubire, spre ape. Este o eternă îngemănare benefică. Aceasta este unica iubire adevărată: cea a incertitudinii. Fără acte în regulă, fără proprietăți, fără siguranța zilei de mâine. De aceea unica concluzie evidentă este clară: a fi scriitor înseamnă a fi un țărm: o nedeterminare, o veşnică incertitudine creatoare…

Într-adevăr, se spune că cel mai mare păcat al omului este orgoliul şi, cu siguranță că pentru un scriitor el este amplificat. Un scriitor este un fel de zeu

care stăpâneşte inimile admiratoarelor lui şi, mai grav, el este convins că i se cuvine şi eternitatea în aceeaşi manieră uşuratică.

De fapt, el este doar un fluture de o zi care străluceşte în razele soarelui, îmbătându-se cu gândul veşnicei sale (de o zi?). Acesta este farmecul existenței: fericirea ca eternitate. Ne-am plictisi cumplit dacă nu am avea contraste trăind, undeva, într-un paradis postulat anterior. Dar fericirea presupune o limită pentru a fi percepută astfel.

Un scriitor adevărat simte faliile care, abrupt, întrerup monotonia fericirii. Prietenul nostru, Dumnezeu, ne-a marcat cu ştampila sa: să fim veşnic nemulțumiți, veşnic în căutare de orice altceva decât aflăm în preajma noastră…

A fi scriitor înseamnă a fi un marginal pentru societatea unde trăieşti, adesea un neînțeles şi, curios, un idol pentru nepoții contemporanilor tăi. Ce schimbătoare este firea omului!

*„**Această zi,***
când florile cireşului au nins,
s-a sfârşit.”

SHIKI (1866-1902)

Dragul meu prieten,

Nu voi reuşi niciodată să-ți spun tot ceea ce aş fi dorit dar ştiu că vom merge împreună undeva, într-un viitor al spiritului, al cărților, al legendei. Aceasta este adevărata prietenie…

Poate chiar mai mult decât iubirea creştină…

(IV)

Dacă sunteți, cumva, căsătorită, îmi cer iertare. Sper să nu provoc gelozie (este un sentiment cu totul nefericit).

Dacă nu sunteți căsătorită, îmi imaginez că este normal să căutați, să doriți şi să sperați bunăstarea materială şi nicidecum eternitatea…

Gândul meu bun va fi alături de Domnia Voastră.

Tocmai mă gândeam să plec din nou în Franța. Pare ciudat dar o bancă mă atrage pentru ceva diferit decât banii. Mă tem să nu fi fost săgetat de către Eros. Vă mulțumesc pentru răbdarea de a-mi citi felicitarea –fluviu.

Cu simpatie,

Alex AMOQ

Dragul meu prieten, am trăit o experiență unică în această toamnă datorită acestei corespondențe pe care ai decis să o incluzi în jurnalul tău care este „MÂNGÂIND FLACĂRA”.

Acum nu vreau să te rog decât atât: fă focul în această iarnă minunată şi priveşte flacăra… la început este timidă, pâlpâitoare; mai târziu este

puternică, dominatoare, adesea trufaşă. Încearcă să-ți apropii palmele, nu prea mult, pentru a nu te arde, dar nici prea puțin pentru a nu îngheța. Vei găsi un ritm ideal, un echilibru fragil, subtil. Aceasta este existența fiecăruia dintre noi la care nu reflectăm aproape niciodată. Aceasta este iubirea divină, dar şi mreană: o veşnică nesiguranță, o uşoară atingere, o contopire întru eternitate. Ar fi inutil să te povățuiesc pentru că tu-însuți ştii prea bine.

Deja ți-ai ales calea sau poate că cineva te-a ales dar trebuie să insist doar asupra unei singure povețe:fii bun! Doar atât.

Să nu foloseşti niciodată sabia, dar să ai pregătit scutul, mereu pentru a nu te lăsa surprins de către cei care-ți vor răul.

Chiar dacă pielea ta de rinocer (sau de hipopotam?) a mai tocit, cândva, cuțitele „prietenilor tăi politici" te sfătuiesc cu prietenia dezinteresată pe care mi-o cunoşti, să fii pregătit mereu, cu scutul, pentru că eşti un incomod. Mă bucur pentru tine că îndrăzneşti.

Orice ai întreprinde vei reuşi pentru că ai protecția divină şi binecuvântarea mea. Mergi înainte şi fii bun. Curaj!

„Cade o nucă:
gâzele amuțesc
în iarbă".

BASHÔ (1644-1694)

„Omul fără idealuri" ar trebui să fie concluzia acestei cărți. Este o stare de spirit confuză, fără cap şi fără coadă şi presupune un blocaj spiritual absolut. Sinucigaşii sunt de invidiat pentru că ei au un scop pe care şi-l duc spre finalizare cu obstinație. Şi au şansa să se „bucure" de rezultatul eforturilor întreprinse: probabil că nu mai suferă…

Credincioşii mozaici, creştini şi musulmani sunt fericiți pentru că au convingerea vieții de apoi cu paradisul promis iar epicurienii hedonişti afacerişti se bucură la fiecare sfârşit de săptămână de câte o „ieşire" la iarbă verde reîncărcându-şi bateriile pentru alte zile pline de muncă şi alt milion agonisit. A fi fericit înseamnă a-ți accepta statutul (social, profesional, existențial, astral). Ei bine aici este neşansa mea: am fost „injectat" ori mi s-au făcut farmece sau mi s-a ursit la naştere să nu-mi găsesc niciodată mulțumirea în orice aş întreprinde. Îmi pusesem mari speranțe în realizarea unei inovații – o jucărie de mers pe apă – cu care doream să pornesc în jurul lumii desigur, nu dintr-o dată, ci după câteva experimente cu prototipul.

Am fost amânat de atâtea ori încât mi-a trecut pofta şi mi-a pierit speranța pentru orice realizare, căzând într-o stare psihică vecină cu neantul. Partea ciudată este că singura activitate pe care o pot accepta este umplerea unor pagini albe cu nişte semne care-mi exprimă gândurile.

Redevin un sclav al CUVÂNTULUI. Pentru mine este singura salvare. În

aceste momente de reală maladie nu mă interesează dacă scriu bine sau nu – nu fac decât să-mi deschid un dop prin care mi se prelinge sufletul supraîncins formând picături de cuvinte, pagini, cărți. Se spune că femeile trăiesc, în medie, cu peste cinci ani mai mulți decât bărbații pentru că au marele noroc de a plânge, frecvent.

M-am gândit, uneori, la Dumnezeu, cu mirare: are El întotdeauna un ideal pe care încearcă să-l realizeze sau i se întâmplă, uneori, să-şi pună întrebarea „la ce bun toate acestea?" căzând într-o stare de depresie din care nu-l scoate decât eternul său antrenor, Diavolul, cu o nouă năzbâtie…

Nu ştiu dacă viața este un dar divin, o pură întâmplare sau o imensă povară dar cred că vechii evrei aveau dreptate când spuneau.

„fii atent la gândurile tale
pentru că ele vor fi cuvinte;
fii atent la faptele tale
pentru că ele vor fi obiceiuri;
fii atent la obiceiurile tale
pentru că ele vor fi caracterul tău;
fii atent la caracterul tău
pentru că el va fi destinul tău."

De aceea trebuie să mă liniştesc pentru că „boala" mea îmi oferă o şansă: ea este destinul meu…a scrie.

„Cât de frumoasă
e hâda cioară
în dimineața asta cu omăt!"

BUSON (1715-1783)

Sfinția Voastră,

Faptul de a nu-mi găsi locul, niciunde, nu este un handicap ci,dimpotrivă, o şansă. Numai aşa, veşnic nemulțumit, pot să mă „eliberez", scriind . Este ca şi cum aş purta o cruce pe acel drum al Golgotei care, însă, nu se mai sfârşeşte. Mai mult şi mai grav, acest drum a început să-mi placă. Nu este aceasta o nuanță de masochism?

În sfârşit, în toamna anului 2003, după eşecul „aventurii suedeze" care nici nu a început, s-a produs în sinele meu nevoia de consolare în acest pământ al exilului mult prea îndelungat şi astfel a apărut a cincia carte: „Mângâind flacăra". Este posibil ca în toamna anului 2004 să o citiți.

Începând cu „Lumea concavă", stilul s-a modificat uşor trecând spre eseu. Trebuie să recunosc că există o anume tehnică a scriiturii mele în sensul antilinearității, adică fiecare capitol este redactat în ordinea cronologică a transmiterii mesajului din spațiul eteric (akashic) iar eu ca receptor desemnat de către zei, după ce-l pun pe hârtie, îmbin secvențele

capitolelor după o configurație aleasă de mine, rezultând, un fel de puzzle, un ghiveci care, adesea, este plăcut de citit.

Desigur că nu mă voi opri la a cincia carte (dacă va vrea Cel – de - Sus). Vă imaginați, Sfinția Voastră, cum îmi vor creşte aripile după publicarea primei cărți?

De-abia după acel moment pot să spun că am intrat în primul an de studiu, ca învățăcel, în tainele smereniei.

Am nevoie să fiu călăuzit duhovniceşte. Simt că aş dori să mă apropii mai mult de Dumnezeu dar încă nu am găsit calea. Continui, incredibil de sârguincios, exercițiile de HATHA YOGA (atât de des invocate în acest jurnal) dar sunt convins că voi avea nevoie de o permanentă conversație cu un părinte spiritual. Sunt într-o continuă căutare de sine care, cum spunea tata (de câțiva ani îmi veghează şi îndrumă paşii spre împlinire, de undeva de sus, din lumea de dincolo de noi) nu trebuie să se sfârşească niciodată.

Acum ştiu că sunt complet inutile multe dintre preocupările noastre existențiale, reproduse ca nişte cutume, la care nu reflectăm niciodată… Şcoala este catastrofală: ne deformează amprenta genetică de ingenuitate, de veşnică mirare asupra miracolului lumii, transformându-ne în nişte tineri-bătrâni blazați şi cunoscători ai unei realități care nu-i decât o imensă iluzie. Ştiința a devenit o nouă religie rituală care înlănțuie prin intermediul instituției premiilor până şi cele mai strălucitoare minți şi religia sau religiile a sau au devenit pretexte livreşti pentru fundamentaliştii fanatizați.

Nu avem decât să încercăm să privim în noi înşine, cum spunea frumos un mare yoghin:[7] „cine pe cine să trezească într-o lume în care toți dorm? Singura cale de a ne trezi este aceea în care vom avea ajutorul şi impulsul lui Dumnezeu”.

Eram o eroare umană dar, de o vreme, am început să mă schimb, devenind mai bun; dar cât de puțin pot să fac pentru ceilalți… Totuşi, privesc constant, doar spre mine-însumi. Poate că, de aceea Dumnezeu mă iubeşte.

„Golful, după retragerea mării.
Tot ce culegem
se mişcă.”

CHIYO – NI (1701-1775)

A fi scriitor înseamnă, de fapt, doar a mângâia flacăra. Subiectul fundamental al oricărei scrieri nu poate fi decât iubirea. Dar acest cuvânt este un univers mai vast decât cel al stelelor. Există o infinitate de nuanțe care dau farmecul cufundării în interiorul lor. Trăim, de peste două milenii, în eroare. Iubirea a fost transferată ca noțiune şi asupra căsătoriei ceea ce este fundamental greşit. Căsătoria monogamă, la modă de prea mult timp,

[7] Brajamadahava BHATTACHARYA

presupune ca liant un singur cuvânt: ÎNȚELEGERE! Nimic altceva. Căsătoria oficializată prin acte (înscrisuri) s-a impus după perioada marcată de prezența lui Carol cel Mare asupra Europei noastre ca o formă juridică pentru transmiterea proprietăților funciare urmaşilor. În perioada romantică a secolului al XIX-lea, din nefericire, iubirea între doi parteneri de sexe diferite s-a impus ca relație esențială în cadrul oricărei căsătorii oficializate în biserică. Din fericire, această enormă greşeală se va încheia, în curând… Ce înseamnă a ne iubi aproapele? Cu siguranță că acest fapt nu poate presupune gelozia. Cum putem iubi pe cineva mai mult decât pe altcineva? Ei bine în cadrul multor căsătorii monogame, nefericite, există un(o) BIG BROTHER care contabilizează privirile nevinovate ale celuilalt, care mârâie fără motiv, care având înclinații masochiste, îşi propune să distrugă ceea ce a început frumos şi nevinovat. De aceea scriitorii vor avea întotdeauna de lucru!

Îmi place mult adjectivul << SUPERB >>. L-am auzit, repetat frecvent, de către Beatrice, splendida mea *maestre* în arta amorului total. Ce poate fi dincolo de un amor efemer între două persoane ce se cunosc cu totul întâmplător? (trebuie să precizez că sexele sunt diferite!) Eternitatea, în cazul meu. Până la întâlnirea cu Beatrice, scrisesem câteva cărți dar mă hotărâsem să încetez acest travaliu păgubitor şi ca timp şi în plan material. Dar după acele 6 nopți paradisiace, izvorul sufletului meu s-a declanşat. Acum ştiu: a opta artă este amorul. Să fie vreo diferență între cel carnal şi cel spiritual?

Să se întrepătrundă ele, adesea? Să nu aibă nici o legătură, unul cu altul? Aici este esența. Fiecare dintre noi vom descoperi, cândva, acest farmec al „fructului oprit”. Nu există reguli, nu există şcoli, nu există legi. Totul desăvârşim doar între două persoane: un imens ocean de iubire şi un întins deşert ce se doreşte a fi inundat: cine este femeia dintre cele două elemente?

Ei bine, a fi scriitor nu poate însemna decât a trăi la limita acestor contraste, a suferi, a arde, a muri interior şi a te târî fizic, a te lăsa ucis pentru ceilalți, iubindu-i! Este o chestiune de destin. Este karma mea.

Mulțumiri

Deşi ordinea firească a numelor oricărei liste este cea alfabetică, în conformitate cu modelul hollywoodian, îmi voi lua libertatea de a o modifica.

Cu siguranță că există întâlniri astrale... L-am întâlnit în luna februarie 2006 pe un fost coleg de liceu, Sandu MINULESCU care m-a invitat în rezidența sa situată pe malul Dunării, la 100m. El a fost pentru mine precum Frederic cel Mare pentru Voltaire. Mai mult, mi-a adus un noroc nesperat pentru că în luna martie m-a căutat cu disperare împreună cu cumpărătorul pământurilor moştenite de la tata, ajutându-mă să finalizez tranzacția care mi-a permis să-mi finanțez publicarea „LUMII CONCAVE” în 27 aprilie 2006 şi a acestei cărți, în iulie 2006. El a avut o viață extrem de zbuciumată care reprezintă subiectul unei cărți ce a prins contur în mintea mea. Se va numi „Ca o legendă”.

Mulțumesc lui Sorin Bârlan pentru intuiția sa în materializarea destinului meu stelar, lui Nicu ȚENEA pentru generozitatea sa constantă față de proiectele mele avangardiste, lui Costel ROŞCA pentru încrederea lui în realizările mele literare, lui Marian BOEANGIU – medicul meu de familie, lui Florin TOMESCU – marele maestru yoghin ale cărui „învățături” le aplic zilnic, lui Tavi NEGREA – distins fizician şi vizionar al vremurilor ce vor veni.

Mulțumirile mele sunt prea palide pentru domnii Gheorghe FLORESCU, Jean BĂILEŞTEANU şi Denis DIACONESCU care m-au ajutat enorm prin apariția acestor 2 cărți: „Lumea concavă” şi „Mângâind flacăra”.

Şi, în sfârşit, „last but not least”, nimic nu ar fi posibil, în plan literar, fără generozitatea, infinita răbdare şi deplina încredere în autorul acestor rânduri care nu au confirmat decât cu o întârziere de peste un an „investiția inițială” – este adevărat că motivele au fost independente de dorința mea, dar într-o lume dură a afacerilor nu sunt permise întârzieri nepenalizate ale plăților. Şi totuşi... doamna Anca DINCĂ şi domnul Doru DINCĂ – prietenul meu din copilărie – au mizat pe mine. Mă bucur că au avut încredere şi sper că nu-i voi dezamăgi niciodată.

Deşi sunt convins că am uitat multe nume care ar fi trebuit să apară în această pagină sper că voi fi iertat pentru că scriitorii sunt doar nişte țărmuri inundate adesea de valurile oceanului uitării...

De aceea îi iubiți şi le citiți cărțile...

04.06.2006

Alex Amoq

vio © design creative view design © cvd

PE URMELE MEDITAȚIILOR LUI PASCAL

Noua carte a lui Alex Amoq este ca mireasma unui timp eternal, în care totul vine şi se risipeşte, cu excepția Spiritului comprehensiv. Sunt ipoteze ale vieții şi morții, ale sufletului şi materiei, ale *selfman* şi *his projection* pe care le propun aceste scrisori scrise ”mângâind flacăra” şi debutând ființa. Sunt gânduri care se plimbă între doi călători, unul născut din metabolismul materiei, celălalt descinzând din secrete legături cu lumina celestă. Şi Omul şi Preotul sunt proiecția Zeului. Şi Omul şi Preotul şi Zeul sunt interioritate mărturisită, iar mărturia presupune dualitate: cel care se destăinuie şi cel care primeşte, cel care se despovărează şi cel care se împovărează.

Un titlu frumos de carte care *răsuceşte* o stare de spirit etern umană, aceea a tensiunii intime a vieții, concentrează în sintagma lui concretețea sensibilă a palmei învăluind focul flăcări *very hot* cu proiecția minții pe lumina gândului pe sine gândindu-se.”Mângâind flacăra” estel gerunziul unui dialog necesar, fară început şi fără sfârşit, exprimai într-un *style like in the letters*.

Este un stil pseudo-epistolar pentru că epistolele se scriu singure, pornind de la meditația asupra unu fapt de viață, a unui gând, a unui sentiment şi de aceea sunt fundamental reflecții.

Mai mult decât în stilul narativ, în cel meditativ întrebările nasc alte întrebări, iar sentințele-răspunsuri vin ca nişte nori grei care anunță din nou furtuna întrebărilor. Dar aceasta este viața autentică, al căre foc secret pulsează prin *flăcări-culminații ale spiritului,* încât ne regăsim cu adevărat în *matca firii* numai dacă reuşim să „mângâiem flacăra”?

Din această perspectivă paginile cărții se circumscriu în aureola meditațiilor „pascaliene” cuprinse de starea apropierii de dumnezeire.

Dar nici urmă de misticism în aceste epistole! Spuneam că "autorii" lor se des-povărează, pentru că depun mărturie şi se eliberează de multele întâmplări ale obositorului cotidian, de îmbinarea şi conjuncturile patronate de mai marii lumii, de tensiunea unor judecăți de valoare acceptabile doar pe spații mari şi timp îndelungat, încât ordonarea lor epistolară le conferă semnificația care estompează (nu înlătură!) neliniştitoare confuzii. Există însă o limită pe care numai autorul pare că o ştie, sau pe care o inventează oarecum ocult, sugerând nevoia de inițiere.

Pentru a scrie o astfel de carte, dar şi pentru a o citi este nevoie de inițiere, în cultură şi în natură deopotrivă.

Cheia, cifrul lecturii este *homo bifrons* încât mă îndeamnă să întrezăresc cei doi epistolari în ființa auto-devoratoare a autorului.

Este o carte care merită să fie *răs-citita.*

GHEORGHE FLORESCU
doctor în filosofie

www.RoGrup.net
reţeaua românilor de pretutindeni

creative view design © cvd
vio © design

Mângâind flacãra

Alexandru Amoq

VIO © DESIGN
CREATIVE VIEW DESIGN © CVD

9 012345678 9

EDITURA RoGrup